

Kristus, Sobota a výšiny

poselství roku 1888

A. T. Jones

Předmluva: Adrian Ebens

Kristus, sobota a vrcholy poselství roku 1888

Předmluva: Adrian Ebens

Vytištěno v Austrálii:
Maranatha Media maranathamedia.com

Vytištěno v USA:
Talking Rock Sabbath Chapel 1250 W. Price Creek Rd. Talking Rock, Georgia 30175
706.692.8954 www.TRSC.today

únor 2018

obsah

obsah.....	4
Předmluva	5
Kázání č. 17 - Požehnání Abrahama a cíl zákona	6
Kázání č. 18 - Kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost....	18
Kázání č. 19 - Sobota jako znamení Stvořitele	32
Kázání č. 20 - Duch Kristův skrze sobotu (šabat).....	40

Předmluva

Koncem roku 1892 učinila Ellen Whiteová prohlášení, které bylo úžasnou zvěstí pro lidi upřímně hledající pravdu a varováním pro váhající:

"Je před námi čas zkoušky, protože hlasité volání třetího anděla se již začalo v zjevení spravedlnosti Krista, hřích odpouštějícího Vykupitele. Toto je začátek světla anděla, jehož sláva naplní celou zemi". RH, 22. listopad 1892, odst. 7

O tři měsíce později, na zasedání Generální konference v roce 1893, poslal učitel spravedlnosti podle spravedlnosti přes staršího A. T. Jonese tu nejvzácnější zvěst. Jeho kázání č. 17-20 odkrývají vzácnou posloupnost působení Ducha, aby nás usvědčil o hříchu, spravedlnosti a soudu, a vrcholí v Boží pečetí prostřednictvím soboty.

Přípravná práce byla provedena v poselství E. J. Waggonera, který ukázal milost věčné smlouvy, počínaje knihou Genesis. Toto poselství úplněji zjevilo Boží zákon jako dokonalého učitele, který nás má přivést ke Kristu. Toto dílo přerušovaly dispencionalistické náhledy na smlouvy, ale nyní se ve světle věčné smlouvy uvolnila cesta pro Božího Ducha, aby se vylil ze samotného jádra Božího zákona - soboty. Sobota je znamením posvěcení, neboť právě během ní se Kristův Duch vylévá v hojnosti na chudé v Duchu, kteří se trápí nad svými hříchy a přece věří v Kristovy zásluhy. Boží zákon hluboko usvědčuje z hříchu, ale přesně tam, kde se rozhojňuje hřích, mnohem více se rozhojňuje milost, a to nejdokonaleji v odpočinku, který se nachází v sobotě, díle dokonaném od založení světa.

Modlím se, abyste pečlivě sledovali pořadí myšlenek v těchto kázáních a v plnosti přijali Ducha soboty po úplném rozpoznání své velké potřeby tváří v tvář plnosti věčného Božího zákona. Tato kázání byla před 122 léty ústřední částí začátku hlasitého volání. Nyní, když prošla třetí a čtvrtá generace, která toto poselství odmítla, jistě je již načase, abychom na něj dbali a skrze sobotu byli zapečetěni Božím Duchem. Kéž v těchto poselstvích uslyšíme hlas ženicha, jak podruhé promlouvá k našim duším.

Adrian Ebens

Kázání č. 17 - Požehnání Abrahama a cíl zákona

A. T. Jones. 26. únor 1893

Poslední verš, který jsme měli před sebou v předchozí lekci, byl Gal 3,13.14. Je jedno, zda jde o zaslíbení Ducha jednotlivci v jeho vlastní osobní zkušenosti, nebo ve vylití na celou církev. Nikdo ho nemůže mít, aniž nejprve neměl požehnání Abrahama. Ten, kdo nemá požehnání Abrahama, nemůže mít Svatého Ducha. Neboť v Řím 4,11 čteme: *"A znamení obřízky přijal jako pečeť spravedlnosti z víry, kterou měl ještě před obřízkou."* A čím je obřízka opravdu, to najdete v 5Moj 30,6:

"Hospodin, tvůj Bůh, obřeže tvé srdce i srdce tvého potomstva, abys miloval Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší, abys byl živ." Hned si k tomu dejte Řím 5,5. Když řekne, že jsme ospravedlněni vírou a že *"máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze Něho dostal se nám vírou i přístup k milosti, v níž stojíme a chlubíme se nadějí slávy Boží"* (Řím 5,1), v 5. verši říká: *"A naděje nezahanbuje, neboť láska Boží je vylita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán."* Takže Duch svatý nám rozlévá v srdci Boží lásku, no zde řekl: *„... obřežu tvé srdce... abys miloval Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší.“* Celým srdcem a celou duší můžeme Hospodina milovat jedině prostřednictvím Boží lásky, naroubované do srdce a do duše, obračející člověka k Bohu. A *"naplněním Zákona je láska"* (Řím 13,10).

"Budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí" (Lk 10,27), to je první ze všech přikázání: "A druhé je mu podobné: *„ Miluj svého bližního jako sebe samého. Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a proroci"* (Mt 22,39.40). Obřízka srdce je ten stav srdce, kterým budeme "milovat Hospodina", našeho Boha, "celým srdcem a celou duší." Pak pochopíte, že pro Abrahama byla tato obřízka v těle jednoduše znamením, symbolem, který mohli vidět v době, kdy je Bůh učil v podobnostech - znamením, které mohli vidět a které naznačovalo to, co vidět nemohli. A proto je ta obřízka v těle znamením, "pečetí spravedlnosti víry, kterou měl" ještě před obřízkou. Bylo to prostě vnější znamení působení Ducha, který obřezal srdce. Duch Svatý rozlévá Boží lásku v srdci, ale zaslíbení Ducha nemůže dostat nikdo, kdo nemá požehnání Abrahama - Boží spravedlnost, která je vírou.

Pak může ten, kdo ví, že věří Bohu, prosit s dokonalou důvěrou o Ducha Svatého. Ne ten, kdo si myslí, že Bohu věří: po jistý čas věří, pak nevěří, po jistý čas si myslí, že věří, pak neví, zda věří nebo ne. To vůbec není důvěra v Boha, Pán chce od tebe i

mne, abychom věděli, že Bohu věříme. Chce, abychom to věděli a byli v tom takoví stáli a pevní, jak žijeme. Tedy říkám, že ten, kdo ví, že věří Bohu, může prosit s dokonalou důvěrou o Ducha Božího a vírou Jej dostat, protože "pokud prosíte, dostanete". On tak řekl. No musíme prosit podle Jeho vůle. Podle jeho vůle však není dát Svatého Ducha někomu, kdo nemá požehnání Abrahama, a to ať už jednotlivci nebo církvi: když Boží lid dospěje do bodu, když ví, že věří Bohu, může prosit s dokonalou důvěrou o [400] vylít Svatého Ducha a čekat v dokonalé důvěře a víře, že Jej dostane, a stane se tak. Je to fakt. A teď, dnes večer, studujme dále, jak můžeme vědět, že vlastníme požehnání Abrahama a jak můžeme vědět, že můžeme prosit Pána s dokonalou důvěrou, aby nám dal svého Svatého Ducha, a potom pouze čekat na Jeho vlastní správný čas, a dostaneme Jej podle Jeho vlastního přání – neznepokojujme se, zda Jej dostaneme nebo ne. Chceme zjistit, jak může být od nás odňata veškerá úzkost ohledně toho, zda Svatého Ducha můžeme dostat nebo ne - a potom můžeme předkládat své prosby Pánu ve víře, očekávat, že Jej dostaneme, očekávat, přesně to a nic jiného, jednoduše čekat na Něj, aby nám Jej dal v Jeho vlastním správném čase, zatímco stále prosíme a stále Jej hledáme, aby se tak mohlo stát.

Řeknu vám, bratři, když dospějeme do tohoto bodu, nebude pro nás všechny těžké, abychom byli "*jednomyslně spolu*" (Sk 2,1). Nyní, na tomto setkání, když dosáhneme tento stav - tento bod, kdy víme, že věříme Bohu a víme, že Jej můžeme s dokonalou důvěrou žádat o Svatého Ducha, bude to snadné pro každého z nás - a také to tak bude -, abychom byli jednomyslně spolu vždy, když bude nějaké setkání. Faktem je, že každý se bude bát být pryč, protože kdyby měl být mimo některého z těchto setkání a zaslíbení Svatého Ducha by se naplnilo, promeškal by to. Každý bude čekat tady a vyhlížet Pána, aby udělal, co říká, když se připraví. Nevidíte, jak to všechny spojí v jednomyslnosti? Pán to udělá.

Samozřejmě, kdyby nás práce Pánova odvolala pryč z některého setkání, kvůli našemu dílu na Hospodinův příkaz, a Svatý Duch by se vylil, dokud bychom byli pryč, beztak bychom ho dostali, ať bychom byli kdekoli. No nebude to tak s těmi, kteří jsou pryč ze schůzek kvůli svým vlastním sklonům. Bojím se být mimo kteréhokoliv z našich zdejších setkání. Bojím se být mimo těchto ranních setkání. Neboť nevím říci, na kterém setkání může být Duch na nás vylit. Nemohu riskovat nepřítomnost.

Vezměme nyní Písmo a čtěme, jak nás Pán vedl a povede každého přesně tím místem dnes večer, pokud chcete jít. Pokud chcete, začněte tam, kde začnu číst, Pán povede vás a mě rovnou přes to. Neptejme se, jak se to může stát. Když mluví Hospodin, vše se tím končí, ať říká cokoli; tím to hasne a řekneme: "Pane, je to tak." Pojďme spolu dnes večer a dospějeme do bodu, kde může každý z nás vědět, že věříme Bohu a že

máme požehnání Abrahama a pak můžeme prosit Boha o Jeho Ducha v dokonalé důvěře a čekat, že ho dostaneme, neboť Ježíš dá ve svém pravém čase.

Podívejme se, co udělal Pán a jak působí a jak nás přivádí na toto místo. Začněme tam, kde začal On. Budeme číst nejdříve z Ef 1,3-6. Přivádí nás to do bodu, kde Bůh začal ohledně nás, a bude to tak daleko dozadu, jak potřebujeme jít. Třetí verš:

"Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu." Cože to udělal? [Shromáždění: "Požehnal nás."]. Je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Udělal to? [Shromáždění: "Ano."] Požehnal nás kolika požehnáními? [Shromáždění: "Veškerým duchovním požehnáním."] „Veškerým duchovním požehnáním, které má? Dal nám všechna? [Shromáždění: "Ano."] Jak? [Shromáždění: "V Kristu."] V Kristu. Takže co dal Bůh tím, že nám dal Krista? [Shromáždění: "Všechna duchovní požehnání."] Všechna duchovní požehnání, které měl.

Takže když vy a já věříme v Ježíše Krista, nejsme požehnáni? Nemáme my všichni to požehnání, které má Pán? Co nás tedy bude trápit? Bude tak požehnaná osoba jiná než šťastná? [Shromáždění: "Ne."] Může být sklíčená? [Shromáždění: "Ne."] Může se naštvat, protože věci nejdu, jak by měly jít? [Shromáždění: "Ne."] Jdou tak, jak by měly, jakkoliv. Ať jdou věci jakkoliv, nemohou odejmout jeho požehnání. *"Víme, že těm, kteří milují Boha, všechny věci spolu působí k dobrému"* (Řím 8,28).

No přečíst chci zejména 4. verš: *"On si nás v Něm vybral"* (Ef 1,4). Vyvolil si nás? [Shromáždění: "Vyvolil si nás."] Udělal to? [Shromáždění: "Ano."] Kdy to udělal? [Shromáždění: "Před založením světa. "] Díky Pánu! "Před založením světa" vyvolil tebe a mě. [Shromáždění: "Chvála Pánu!"] Řeknete na to pokaždé "amen"? [Shromáždění: "Amen!"] Nemyslím tím právě teď. Budete to mluvit po celou dobu? [Shromáždění: "Ano."]

Jak dlouho tam ten text zůstane? [Shromáždění: "Navždy. "] Jak dlouho bude tedy platit, že "si vás vyvolil před založením světa?" [Shromáždění: "Stále. "] Jak dlouho se tedy budete trápit, abyste věděli, zda jste Pánu nebo ne? Copak si vás nevyvolil? Nevyvolil si vás? [Shromáždění: "Ano. "] Proč to udělal? Neboť nás chtěl? Chtěl? [Shromáždění: "Ano. "] Vyvolil si mě, protože mě chtěl a bude mě mít. Neokrademe Ježíše a nezklameme Jeho volbu. Vyvolil (vybral) si nás, je to [401] tak? [Shromáždění: "Ano. "] "Před založením světa." Teď zbytek toho verše: *"...abychom byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří, v lásce."* Jeho požehnaným záměrem je, že chce, abychom "byli svatí a bez úhony před Jeho tváří v lásce.". Jeho požehnaným záměrem je, že

chce, „abychom byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří v lásce,“ Pak Jej můžeme nechat, aby bylo podle Něj, protože je naší věčnou spásou, abychom mu to dovolili.

Další verš (Ef 1,5): „... předurčil nás" - ustanovil úděl, který chce, abychom dosáhli, dávno předtím. Úděl, který člověku určuje Bůh, stojí za to. „... předurčil nás *sobě k synovství skrze Ježíše Krista podle zalíbení své vůle.*“ Proč to tedy udělal? Ne proto, že jsme byli tak dobří, ale proto, že On je tak dobrý; ne proto, že bychom byli my takoví líbiví, ale kvůli libosti Jeho vůle (Ef 1,9). To On sám to udělal. Proto to udělal.

6. verš (Ef 1,6): „... ke *chvále slávy Jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém milovaném Synu,...*“ Co na to řeknete? [Shromáždění: "Amen."] Kdy to udělal? [Shromáždění: "Před založením světa."] Přesně. "Před založením světa." To je odpověď na celou tuto myšlenku, zda můžeme či nemůžeme něco udělat, abychom byli ospravedlněni nebo ne. Všechno to udělal dřív, než jsme měli šanci něco udělat my - dlouho předtím, než jsme se narodili - dlouho před stvořením světa. Nechápete, že to Pán je ten, kdo dělá věci, abychom mohli být spaseni a abychom Jej mohli mít?

Nyní se podívejme, co udělal:

1. "Požehnal nás vším duchovním požehnáním" v Kristu.
2. "Vyvolil si nás v něm před založením světa."
3. "Předurčil nás k synovství skrze Ježíše Krista. "
4. A "omilostnil nás v tom Milovaném. "

Jsem tomu rád. Víím, že je to tak. [Shromáždění: "Amen."] Vy ne? [Shromáždění: "Ano."] Neboť On tak říká. On tak říká. Zde jsou tedy čtyři věci, kterými si můžeme být věčně jisti...

Další slovo o těch požehnáních, které nám dal Pán. Máme všechno požehnání, které má Bůh, když věříme Ježíši Kristu. Pak je naše. Nemusíme být takoví úzkostlivě pečliví ohledně modlení se za požehnání. Co myslíte, neudělali bychom lépe, kdybychom svůj čas trávili děkováním Bohu za požehnání, která máme, než tím, abychom Jej o ně prosili? Vždyť jak to vypadá? Co myslíte, co vypadá lépe: děkovat Pánu za požehnání, které již dal nebo prosit Jej, aby nám nějaké dal, když už nemá víc co dát? Co je tedy lepší? [Shromáždění: "Děkovat Mu."]

Všechna požehnání, která má, nám dal v Kristu. Kristus praví: "Jsem s vámi." Bratři, syťme se požehnáními. Máme je a jsou naše. Tehdy si můžeme být po celou dobu jisti, že máme všechna duchovní požehnání. Po celou dobu si můžeme být jisti, že si nás vyvolil. On říká, že to udělal. Po celou dobu si můžeme být jisti, že nás předurčil k synovství.

Po celou dobu si můžeme být jisti, že nás omilostnil v tom Milovaném. Můžeme si být jisti vším tím, neboť tak to říká Bůh a je to tak. No není to tedy samo o sobě neustálá hostina? On to všechno udělal a udělal to dobrovolně. Pro kolika lidí to udělal? [Shromáždění: "Pro všechny."] Pro každého člověka? [Shromáždění: "Ano, pane."] Dal všechna požehnání, která má, každému člověku na tomto světě; vyvolil každého člověka na světě; vyvolil si ho v Kristu před založením světa, předurčil ho k synovství a omilostnil ho v tom Milovaném, nebo ne? [Shromáždění: "Ano."] Samozřejmě, že ano.

O chvíli si o tom přečteme další verše. Právě teď sleduji myšlenku, že nikdo nemůže mít tyto věci a vědět, že jsou jeho, bez jeho souhlasu. Bůh žádnou z nich člověku nevnutí, ačkoli je už dal, nebo ano? [Shromáždění: "Ne."] Je to spolupráce, víte. Bůh vše vylévá v jednom úžasném daru, ale pokud ho člověk nechce, Pán mu z něho nebude vnucovat ani kousek. Každý člověk, který si jej vezme, bude jej mít celý. Zde do toho vstupuje spolupráce. Pán musí mít naši spolupráci ve všem.

Nyní pojďme k Tit 2,14, o Pánu říká: "*On vydal za nás sebe samého.*" I to je minulý čas, není tak? Je to uděláno. On dal sebe samého za kolika lidí? [Shromáždění: "Za všechny."] Kolik lidí na zemi může číst tento text a říct "to znamená mě"? Každý člověk na zemi. Tedy ať jdeme kamkoli na této zemi a najdeme nějakého člověka, můžeme mu přečíst, že "Kristus vydal sebe samého za tebe," nebo ne? [Shromáždění: "Ano."] On tedy vydal za vás sebe samého. To je cena, na kterou odkazuje Peter v 1. Pt 1,18-20: "*Víte, že ze svého marného způsobu života, zděděného po otcích, jste byli vykoupeni ne pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny. On byl předem poznán před založením světa...*"

Chceme, aby každý jednotlivec věděl, na čem je. "Vydal sám sebe za mne." To je uvedeno v Gal 2,20: "Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který [402] si mne zamiloval a vydal sám sebe za mne." Kolik lidí na světě si to může přečíst a říci: to znamená mě? [Shromáždění: "Každý."], ..., si mne zamiloval a vydal sám sebe za mě". To tato cena byla zaplácena. On si mě tedy koupil, nebo ne? [Shromáždění: "Ano."] Koupil si vás? [Shromáždění: "Ano."]

Právě teď otázka nezní, zda mu vy nebo já dovolíme, aby nás měl. Co udělal? [Shromáždění: "Zaplatil cenu."] Před založením světa si mě koupil, nebo ne? A vás? Tedy či jsme? [Shromáždění: "Pánovi."]

Je tedy nějaká šance, že byste upadli do pochybností o tom, zda jste Pánovi? Jak může člověk, který chce být Pánův a vyznal své hříchy - jak může začít pochybovat, zda je

Pánův nebo ne? Ledaže by celkem vycouval ze Slova Božího a vůbec mu nevěřil a řekl by, že Pán lhal. Nemůže to udělat jedině takto? "*Kdo nevěří Bohu, ten ho udělal lhářem*" (1 Jan 5,10). Člověk může pak pochybovat, zda je Pánův nebo ne jedině tak, že vycouvá z Božího Slova a řekne, že Pán lže. Jedině tak to může udělat. Neboť když člověk pochybuje, dělá to: možná ne tolika slovy, ale když zapochybuje o tom, zda je Pánův, udělal přesně to. Dovolil nevěře, aby ho přemohla a Satanovi, aby to zneužil a vše smetl. Je to tak.

Přece jen, ačkoli nás Pán koupil, koupeno si nevezme bez našeho svolení. Existuje čára, kterou dal Bůh na upevnění svobody každého člověka a sám ji bez našeho svolení nepřekročí ani o vlásek. Respektuje svobodu a důstojnost, kterou dal inteligentním stvořením, ať už je to člověk nebo anděl. Respektuje ji a sám nepřekročí mez. Nepřekročí hranice bez povolení daného člověka. No když ho dostane, přijde takový, jaký je. Otevřou se tím stavidla a Pan vteče. Je to tak.

Tedy koupil vás, je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Chcete být Pánovi? [Shromáždění: "Ano."] Přátelé, udělejme to skutečně praktickým, hmatatelným. Koupil nás, nebo ne? Zaplatil za nás cenu. Jsme Jeho z Jeho vůle. Inu, když je v tom naše vůle, či jsme potom? [Shromáždění: "Pánovi."] Svou vůli v této věci ukázal tím, že zaplatil cenu, nebo ne? A když my oznámíme svou vůli v této věci tím, že řekneme: "Pane, je to i moje volba, taková je i moje vůle," pak chci vědět, jak by nám něco mohlo zabránit v tom, abychom byli Jeho? Můžete tedy vědět, že jste Pánovi? [Shromáždění: "Ano, pane."] Můžete teď? [Shromáždění: "Ano, pane."]

Dobře, předpokládejme, že ráno vstanete s bolestí hlavy a trávení vám během noci nefungovalo velmi dobře a cítíte se celkově dost špatně a nejste ve své kůži. Jak víte, že jste Pánovi? [Shromáždění: "Neboť On to říká."] No předpokládejme, že ráno vstanete a cítíte se čilý a celkově docela dobře. Jak víte, že jste Pánovi? [Shromáždění: "Neboť On to říká."] Někdy lidé říkají, když se jich ptáme: "Byly vaše hříchy odpuštěny?" "Ano, chvíli jsem byl přesvědčen o tom, že byli." "Co vás přesvědčilo?" "Cítil jsem, jakoby byly odpuštěny." Nevěděli o tom nic. Neměli v tom ani špetku důkazu, že jejich hříchy byly odpuštěny. Prosím vás, bratři, jediný důkaz, který můžeme mít o tom, že se tyto věci mají takto, je ten, že to říká Bůh. To je důkaz. Nedívejte se na pocity. Ty se mění jako vítr. Víte, že je to tak. Nikdy jim nevěnujte ani kousek pozornosti. To se vás netýká, jak se cítíte. Když to říká Bůh, je to tak, ať už se tak cítíte nebo ne.

Uvedu vám tu ilustraci znovu. Už jsem ji uvedl dříve, ale zdůrazňuje tuto pointu, že pocit nemá nic do činění s fakty. Dvakrát dva je čtyři, je tak? Víte, že je to tak, ale na světě jsou lidé, kteří nevědí, že dvakrát dva je čtyři. No předpokládejme, že byste to

někomu řekli a on by tomu uvěřil: co myslíte, jak by se cítil? Myslíte si, že by měl pocít, jako by byl zvednutý a otočený v jakémsi saltu a položený dolů na nové místo? Ne. Co s tím má do činění pocít? Proč se tedy stará o to, jak se cítí?

Tím se nechce říct, že následkem toho nebude žádná zkušenost, říká se tím jen tolik, že pokud se díváte na pocity jako na důkaz, důkaz nikdy nenajdete, ale pokud důkaz hledáte v Božím slově, dostanete ten, který v něm dává Bůh, čili jeho vlastní Boží moc v tom slově, která účinně působí v člověku, který věří.

Takže Pán nás koupil, je tak? Co se týká vás a mě, už nemusíme pochybovat o tom, zda jsme Pánovi, je tak? [Shromáždění: "Ano."] No na světě jsou lidé, kteří skutečně nepřežili završení tohoto výhodného obchodu; nepoddali se Pánu a nejsou prakticky Jeho. Udělal je svými koupí, ale jak mohou vědět, že jsou Jeho, [403] prakticky a opravdu? Podle Jeho slova. Tím, že se sami rozhodnout mít to tak. Volbou. Celou filozofii ohledně toho nám dává kniha Cesta ke Kristu (Steps to Christ, str. 47): říká nám, jak se máme poddat Bohu. Říká, že "naše sliby a rozhodnutí jsou jako provazy z písku a vědomí nesplněných slibů a nesplněných závazků ti oslabuje důvěru ve vlastní upřímnost." A nakonec:

"Musíš pochopit skutečnou sílu vůle." Nemůžeš spasit sám sebe. "Nemůžeš si změnit srdce ... můžeš se však rozhodnout sloužit mu."

Když se člověk rozhodne dát svou vůli na stranu Boží vůle, věc je dokonaná. Pak je volbou člověka, že se prakticky, ve své vlastní zkušenosti, stává opravdu Pánovým. Není to tedy tím, že člověk sám sobě dovolí vybrat si Pánovu cestu, že se v praktické zkušenosti stává Pánovým?

Když jste to udělali, copak nevidíte, že dokud je vaší volbou, vaším přáním být Hospodinovým, copak nevidíte, že jste Jeho opravdu? Vidíte to? Vždy, když se Mu odevzdáme, je to tak. No někteří z vás se odevzdali před dlouhým časem, ale pak, od té doby, jste zmalomyslněli a uvažujete, zda jste Pánovi nebo ne.

Chceme, aby lidé dnes večer odklidili tuto pochybnost a otázku navždy z cesty, takže ať se stane cokoliv, nebudete se trápit tím, zda jste Pánovi. Právě tak jistě, jak si volíte být Jeho, jste Jeho, neboť si vás už dávno koupil. O toto usilují. Usilujete o to vy? Máte to přijmout, pokud to máte někdy dostat. [Shromáždění: "Amen."] Pak můžeme vědět, že jsme Pánovi.

No někdy slyšíme lidi říkat, jakoby se tím schvaloval hřích. Ne. Toto to neudělá. Ne. Uchrání vás to od hřešení. Když člověk dospěje do toho bodu a volí si být Hospodinovým, pak Bůh působí v něm „chtění i činění podle své dobré vůle“

(Fp 2,13) a je křesťanem. Bůh z něj udělá křesťana. To tato Boží moc je v tom. Není to o schvalování hříchu. Je to vskutku jediný způsob, jak ochránit před schvalováním hříchu. Jakékoliv jiné vyznání hřích schvaluje. Jakékoliv jiné vyznání dělá přesně to, na co se Pán stěžuje: že mu lidé navalili službu svými hříchy. Co říká Pán? „*Avšak svými hříchy jsi mne nutil ti sloužit*“ (Iz 43,24). Přestaňme s tím. Ať je naše vůle a naše volba Pánova v každé chvíli našich vědomých dní - a pak to bude skutečnost.

Najděme a přečtěme si ten verš, který to říká. Poslední slova verše 1Kor 6,19: "*Nevíte, že nejste sami svoji?*" Je to tak, nebo ne? Je mi jedno, kdo je ten člověk, patří sám sobě? [Shromáždění: "Ne, pane."] Pán ho vykoupil, a pokud Mu nedovolí, aby ho měl, okrádá Pána o to, co je Jeho vlastní. To je ten problém. I když není vědomě a prakticky Pánův, Pán si přece koupil každého a každý člověk, který odmítá dovolit Mu, aby ho měl, okrádá Ho o to, co si koupil a za co zaplatil cenu, a cenu, za kterou byl koupen, považuje za méně hodnotnou, než je on sám. Není to tentýž satanský duch, který se snažil vyvýšit sám sebe nad Boha v nebi? Pan dal sám sebe za nás, tedy pokud mu nedovolím, aby mě měl, přesně v té věci považuji sám sebe za hodného více, než je cena, která byla zaplacená - čili za více, než je Pán, a to je přesně to samé ego, které se po celou dobu staví nad Boha. "*Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo v Kristu Ježíši, který sám sebe zmařil*" (Fil 2,5 a 7), aby Bůh a člověk mohli být znovu jedno.

"Nejste sami svoji," jste? [Shromáždění: "Ne."] Těší vás to? Nejste rádi, že nepatříte sami sobě? On to říká a je to tak, nebo ne? Proč je to? "*Byli jste přece koupeni za velikou cenu*" (1 Kor 6,20). Koupil nás, proto nepatříme sami sobě a před všemi lidmi na světě, kteří nepatří sami sobě, je člověk, který se poddal Pánu, který si ho koupil. "*Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem Boha.*" (1 Kor 6,20). Čí je? [Shromáždění: "Boží."] No těmto veršům se už nemusím věnovat, bratři. Uděláte to vy, ano? Vy se jimi zabývejte.

Přečetli jsme si: „... dal sám sebe za nás...“ (Tt 2,14) CSP. Koupil nás. Kolika z nás? [Shromáždění: "Nás všechny."] A kdy to udělal? [Shromáždění: "Před založením světa."] Co za lidi jsme byli před založením světa? Co za lidi jsme byli, když si nás Bůh koupil? Byli jsme sami sebou, tak jak jsme byli v tomto světě. A koupil nás, hříšníky, právě takové, jací jsme? [Shromáždění: "Ano."] Jak to udělal? Upřímně, jak? Dostáváme se zde k jiné myšlence. Zaplatil tu cenu a koupil nás přesně takové, jací jsme byli? Jako hříšníky? [Shromáždění: "Ano."] Špatné bytosti, ochotné jít na špatné chodníčky? Připravené dělat špatné věci? Které nevyznávají žádné náboženství a ani to nějak zvlášť nechtějí? Koupil nás tehdy? [Shromáždění: "Ano."] Co právě tehdy koupil? Koupil nás a všechno z nás. A koupil to, co v nás bylo: koupil naše hříchy. A

Izaiáš to popisuje - "Od paty k hlavě na něm není zdravého místa-samá modřina a šrám; vůbec žádná zdravost (Iz 1,6-CSP). Je to tak?

Zde je další text - Tit 3,3-7: "*Neboť i my jsme kdysi byli nerozumní, neposlušní, bloudící, byli jsme otroky žádosti a všelijakých rozkoší, trávili jsme život v špatnosti a závisti, byli jsme odporní a navzájem jsme se nenáviděli. Když se však zjevila dobrota a lidumilnost Boha, našeho Zachránce, zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství skrze koupel znovuzrození a obnovou Ducha Svatého, kterého na nás vylil hojně skrze Ježíše Krista, našeho Zachránce, abychom se ospravedlnění jeho milostí stali dědici v naději života věčného*" Udělal to, říká to. Víte tedy, že je to tak? [Shromáždění: "Ano."]

Rozvedme to ještě trochu. Dal sám sebe za naše hříchy, ale všem se vybavuje tatáž myšlenka. On naše hříchy nevezme - přestože je koupil - bez našeho svolení. Podívejte se na to trochu dál, přenesme tutěž myšlenku. „... dal sám sebe ...“ za čí hříchy? [Shromáždění: "Naše."] Čí byli? [Shromáždění: "Naše."] Dal sám sebe za ně. Když byly naše, komu dal sám sebe, když je koupil? [Shromáždění: "Nám."] Dal sám sebe mně, za mé hříchy? [Shromáždění: "Ano."] Pak je volba, zda bych měl raději své hříchy jako Jeho navždy na mně, je tak? [Shromáždění: "Ano."] To je ta živá volba přede mnou, je tak? [Shromáždění: "Ano."] Je to volba před vámi? [Shromáždění: "Ano."] Co byste chtěli raději: své hříchy nebo Krista? [Shromáždění: "Krista."] Může být tedy od nynějška nějaké váhání o puštění se čehokoliv, o čem Bůh ukáže, že je to hřích? Pustíte to, když se na to poukáže? Když se vám poukáže na hřích, řekněte: "Raději bych měl Krista, než to." A pusťte to. [Shromáždění: "Amen."] Zkrátka řekněte Pánu: "Pane, teď si vybírám. Dělán výměnu. Tebe dělám svou volbou. Je to pryč a mám něco lepšího. "Díky Pánu! Kde na světě má někdo z lidí příležitost malomyslnět nad svými hříchy?

Nuže, někteří bratři zde udělali přesně to. Přišli sem svobodní, ale Boží Duch nadhodil něco, co předtím neviděli. Boží Duch šel hlouběji než kdykoliv předtím a zjevil věci, které předtím neviděli a místo toho, aby děkovali Pánu, že je to tak a celou tu bezbožnou záležitost pustili a děkovali Pánu, že mají z něho o tolik více než kdykoliv předtím, začali malomyslnět. Řekli: "Och, co udělám? Moje hříchy jsou tak velké. "Dovolují satanovi, aby nad nimi rozprostřel mrak a uvrhl je do pesimismu a den po dni nezískávají ze setkání nic dobrého.

No není to škoda? Není to škoda, aby si člověk, kterého Pán tak miloval, že dal za něj sebe sama, počínal s Pánem takto, když nám Pán chtěl zjevit ze sebe víc? Bratři, pokud někteří z vás zmalomyslněli, přestaňte s tím. Pokud nám Pán nadhodil hříchy, na které jsme dříve nemysleli, ukazuje to jen tolik, že jde dolů do hloubky a nakonec

přijde na dno, a když najde poslední věc, která je nečistá a neladí s Jeho vůlí a vyzvedne ji a ukáže nám ji a my řekneme: "Raději bych chtěl Pána než to," pak bude dílo dokonalé a na ten charakter může být připevněna pečeť živého Boha. [Shromáždění: "Amen."] Co byste chtěli mít raději: charakter - [někdo v shromáždění začal chválit Pána a jiní se začali ohlížet.] Nic to. Kdyby většina z vás děkovala Pánu za to, co máte, dnes večer by bylo v tomto domě více radosti.

Co byste měli raději: úplnost, dokonalou plnost Ježíše Krista, nebo méně než to, s přikrytými některými vašimi hříchy, o kterých nevíte? [Shromáždění: "Jeho plnost."] Snad nevidíte, že Svědectví nám říká, že pokud jsou tam skvrny hříchu, nemůžeme mít Boží pečeť. Jak na světě může být ta Boží pečeť, která je otiskem Jeho dokonalého charakteru zjeveného v nás, daná na nás, když jsou kolem nás hříchy? Nemůže dát pečeť, otisk svého dokonalého charakteru, na nás, dokud ho tam nevidí. A tak musí kopat do hlubin, o kterých se nám nesnilo, protože neumíme rozumět svým srdcím. Ale Pán zná srdce. On zkouší svědomí. Očistí srdce a vyzdvihne i poslední stopu bezbožnosti. Nechme Jej pokračovat, bratři, nechme Jej dále zkoumat, a když před nás předloží naše hříchy, ať srdce řekne: "Pane, dal si sebe sama za mé hříchy. Och, beru si Tebe místo nich. Jsou pryč, a já se raduji v Pánu. Bratři, buďme čestní k Pánu a zacházejme s Ním tak, jak to od nás chce.

Dal nám tedy sama sebe za naše hříchy. Říkám to tedy znovu a vidíte, že je to prostě na vás a na mně, živá volba, zda chceme mít Pána nebo sebe, Pánovu spravedlnost nebo naše hříchy, Hospodinovo slovo nebo naše? Které chceme mít? [Shromáždění: "Pánovu cestu."] Není žádný rozdíl v rozhodování se, když víme, co Pán udělal a čím je pro nás. Volba je snadná. Ať je kapitulace úplná. A když se tyto hříchy vynoří - nuže, ty byly dávno vykoupeny. Vyvolané jsou jen proto, abychom si mohli vybrat. Toto je požehnané dílo posvěcení. A můžeme vědět, že to dílo posvěcení v nás pokračuje. Kdyby Pán odňal naše hříchy aniž [405] abychom to věděli, jak by nám to prospělo? Udělalo by to z nás jen stroje. On to nezamýšlí udělat, tedy chce, abychom vy i já věděli, když naše hříchy odcházejí, abychom věděli, když přichází Jeho spravedlnost. Máme Jej tedy, když se poddáme.

Je pravda, že Písma říkají, že jsme Boží nástroje, a nezapomínejte, že jsme vždy inteligentní nástroje - ne jako nářadí, krumpáč nebo lopata, kterou by používal člověk. To je dočista zbytečné. Není to tak, my jsme inteligentní nástroje. Pan si nás použije při naší živé volbě. Naše vlastní živá volba na Jeho straně, zvolení si, že on to s námi udělá a pak je to hotové, neboť Jeho všemocná síla pokračuje v díle.

On dal sám sebe za naše hříchy a nyní přichází a říká: Je tam hřích. Co potom? "Pane, je to hřích." To je vyznání. Hlavní myšlenka přiznání je říkat totéž. Hlavní myšlenka

řeckého slova přeloženého jako, vyznání 'je, říkat totéž'. To je vyznání. Pán řekl Davidovi: "Zhřešil jsi a učinil toto špatné." David řekl: "Zhřešil jsem." To je vyznání. Bible říká: "*Když vyznáváme své hříchy, věrný je a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy*" (1 Jan 1,9). Načež jim to Bůh ukazuje? Ukazuje lidem jejich hříchy jen proto, aby je znovu odňal. Když mi ukáže hříchy, řeknu: "Pane, jsou to hříchy." A co potom? Jsou odpuštěny. Jsou pryč.

Přátelé, vyznali jste své hříchy, odkdy jste tady, je to tak? Všechny, které vám Pán ukázal, ano? [Shromáždění: "Ano, pane."] Každý, kdo to udělal, má své hříchy odpuštěny. Pan tak řekl. Co říkáte? [Shromáždění: "Amen."] Ale satan říká: "Není to tak." Je to lhář. No někteří přátelé tady říkají, že satan o této věci mluví pravdu. Lidé v tomto domě říkají satanovi, že přesně o té věci řekl pravdu. Satan říká: "Nejsou odpuštěny" a oni říkají: "Ne, nejsou." Přestaňme s tím. Vyznáváme své hříchy, aby mohly být odpuštěny, a Pán říká, že jsou, a když jsou odpuštěny, ve jménu Páně, řekněme to.

Abraham "*uvěřil Hospodinu a on mu to počítal za spravedlnost*" (1Moj 15,6). „, a znamení *obřízky přijal jako pečeť spravedlnosti z víry*“ (Řím 4,11). Pán říká: "*Jen pojďte a proberme to, praví Hospodin; jsou-li vaše hříchy jako šarlat, zbledějí jako sníh, jsou-li rudé jako purpur, budou jako vlna*“ (Iz 1,18). Co říkáte? [Shromáždění: "Je to tak."] Jak to víte? [Shromáždění: "Pán to tak říká."] Velmi dobře. Tedy víte, že je to tak, že?

Mich 7,19: "*Znovu se nad námi slituje, pošlape naše viny a všechny naše hříchy uvrhneš do hlubin moře.*" Kde tedy jsou? [Shromáždění: "V hlubinách moře."] Jak to víte? [Shromáždění: "On to říká."] Tedy to víte, že? Jak tedy vás bude někdo trápit tím, že hříchy se vám vrátí?

Ž 103,12: "*Jak daleko je východ od západu, tak od nás vzdálil naše přestoupení*" Jak daleko jsou nyní od vás, kteří jste je vyznali? Jak jsou daleko? [Hlas: "Jak je daleko východ od západu."] Proč to tedy neřeknete? Satan přijde a řekne: "Nejsou odpuštěny, všechny hříchy jsou rovně tu před tebou, nevidíš jejich?" Jsou? [Shromáždění: "Ne."] Jeden říká: "Viděl jsem je tam." Nic takového. Satan je čaroděj a ví způsobit, aby se věci jevíly takové, jaké nejsou. No vy se na ně podíváte a řeknete: "Ano, je to tak." Není to tak. Pán říká, že jsou od nás tak daleko, jak je východ od západu. Jsou v hlubinách moře a bílé jako sníh. Díky, Pane. {26. únor 1893 ATJ, GCDB 405.6}

Iz 38,17: A tento verš je poslední, který dnes večer potřebujeme. „*Hle, k pokoji mi byla hořkost nejhořčí. Ty jsi zadržel mou duši od jámy nicoty, protože všechny moje hříchy jsi odvrhl za svá záda.*“ Kolik? [Shromáždění: "Všechny."] Za Jeho záda. Kde

tedy jsou? [Shromáždění: "Za Jeho zády."] Jsme před Jeho tváří a hříchy jsou za Jeho zády: kdo je tedy mezi námi a nimi? [Shromáždění: "Bůh."] A On je na svém trůnu, nebo ne? Když jsem tedy vyznal své hříchy Pánu, On a Jeho živý věčný trůn stojí mezi mnou a jimi, a Satan a všichni ostatní v tomto vesmíru je nemohou přinést zpět, protože by museli dostat Pána a Jeho trůn z cesty, až pak by mohli dostat ty hříchy znovu zpět ke mně. A já tomu budu rád.

Můžeme chápat tyto věci? Můžeme chápat, že je známe? Jak můžeme vědět, že je známe? Pán to říká. Když to říká, a my tomu věříme, to je víra. Satan říká: "Nejsou." My říkáme: "Víme, že jsou." Satan říká, "Ne, jsou tam." My říkáme: "Nejsou tam. Jsou v hlubinách moře." [Hlas: "Chvála Pánu."]

Když tam člověk stojí, je tam něco, na co může dát Bůh svou pečeť. Když Pán říká "tvé hříchy jsou odpuštěny," že je "zahodil za svá záda" a člověk tomu neuvěří, je [406] tam něco, na co může dát Bůh svou pečeť? Ne.

[Někdo požádal, aby přečetli Iz 43,25, což starší Jones udělal.] "*Já, já jsem ten, kdo mažu kvůli sobě tvá přestoupení a tvé hříchy připomínat nebudu.*"

Existuje mnoho jiných textů, jako jsou tyto, které bychom si mohli všimnout. Jeden se nachází u Žid 8,12: "*... a na jejich hříchy a jejich nezákonnosti již nikdy nevzpomenu.*" a další v Ez 33,16: "*Žádné jeho hříchy, kterými zhrěšil, mu nebudou připomínány;*" Hospodin říká, že nebude vzpomínat naše hříchy. Pán je nikdy nevzpomene. To je Satanovo dílo, aby to dělal. Bratří, věřme Pánu.

Když tomu věříme, pak dá Pán vám i mně obřízku srdce, pečeť spravedlnosti z víry, kterou máme, a může to udělat, protože je tu něco, na co může dát svou pečeť. A když to člověk udělá jako jednotlivec, dostane pečeť spravedlnosti. A když my tomu uvěříme jako celé tělo, jako církev, můžeme prosit s dokonalou důvěrou o vylití Jeho Ducha a trpělivě a s důvěrou čekat, věduce, že jistě přijde v Jeho pravý čas.

Kázání č. 18 - Kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost

Od AT Jonese, 27. únor 1893

Cílem našeho studia včera večer bylo, abychom věděli sami pro sebe, že máme požehnání Abrahama a tudíž byli připraveni, a abychom si byli jisti, že můžeme s důvěrou žádat o Ducha Božího. No je toho ještě víc. Pán nám dal ještě další důkazy, na kterých můžeme založit naši dokonalou důvěru v Něho, v Jeho [410] spravedlnost, aby byla naší vlastní - že máme spravedlnost, která je z víry, abychom mohli v dokonalé důvěře žádat o jeho svatého Ducha a děkovat Pánu, že je náš. Neboť pamatujte, že ten verš zní: "*Kristus nás vykoupil z prokletí zákona tím, že se stal za nás prokletím, neboť je napsáno: „Proklet je každý, kdo je pověšen na dřevě.“ To proto, aby k pohanům přišlo to Abrahamovo požehnání v Kristu Ježíši a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha*" (Gal 3,13.14).

Požehnání Abrahama je spravedlnost z víry, kterou máme mít, abychom přijali a mohli mít zaslíbení Ducha - a to také vírou. Tedy když máme důkaz, dokonalé Boží dílo zjevující k naší úplné spokojenosti, že můžeme žádat o Ducha v dokonalé důvěře, není tedy náš, abychom ho přijali vírou? Není náš, abychom Bohu děkovali, že je náš vlastní? A že Mu zbývá už jen zjevit Jej podle své vůle vždy, když si to příležitost vyžádá a jak je toho příležitostně potřeba?

Studujme tedy některé další důkazy, které nám dal - Studujme je dnes večer v souvislosti s tím, co jsme měli včera večer, abychom měli čerstvě před sebou to, co pro nás otevřel sám Pán, na čem máme založit svou důvěru před Ním, při čem si můžeme být jisti, kde stojíme a na základě čeho můžeme prosit s plnou jistotou víry. A když prosíme podle Jeho vůle a prosíme, abychom měli to, co zaslíbil, slyší nás. "*A to je ta naprostá důvěra, kterou máme k němu, že když bychom o něco žádali podle jeho vůle, slyší nás. A víme-li, že nás slyší, kdykoli o něco žádáme, víme, že máme to, co jsme od něho žádali.*" (1 Jan 5,14.15). A potom Mu můžeme děkovat, že je to naše.

Začněme v Řím. 5,20. Hlavní pointou, nebo mohli bychom říci jedním z hlavních bodů tohoto dnešního večerního studia je podívat se, jaké místo zastává v tématu spravedlnosti z víry Boží zákon; jaké místo zastává v našem přijetí spravedlnosti jedině skrze Ježíše Krista. A je to jen další fáze téže myšlenky, kterou jsme měli včera večer o tom, jaký důkaz nám dal Pán, aby nám dal důvěru, že si můžeme vírou nárokovat zaslíbení Ducha.

"Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění (hřích) rozhojnilo" (Ř 5,20). Jinými slovy, poslední slova verše Ř 3,20 - slova, která jsou vám známé: „... skrze Zákon je poznání hříchů.“ K čemu byl dán zákon na kamenných deskách - první důvod pro který byl dán? [Shromáždění: "Aby nám ukázal, co je to hřích."] Aby se hřích rozmnožil (rozhojnil); aby nám dal poznání hříchů. Takže "vešel do toho i zákon, aby se rozhojnil hřích", aby se hřích ukázal, aby se ukázal takový, jaký je. Pavel říká v Ř 7, 12.13, jak se zjevil jemu:

"A tak je zákon svatý, i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré. Tedy to dobré mi způsobilo smrt? Naprosto ne! Ale hřích, aby se ukázal, že je hřích, působil mi tím dobrým smrt, aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru hříšným." Čili rozmnožení hříchů a jeho ukázání se takovým, jaký je, nadmíru hříšným - to je první účel zákona, je tak?

Nyní čteme dále v Řím. 5,20: *"Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost."* Přišel tedy sám zákon, jen aby ukázal hřích, a jedině ten? [Shromáždění: "Ne."] Je to jen prostředek na jiný účel - prostředek na ten účel, kterým se má získat jiná věc, nad rámec poznání hříchů. Je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Takže tam, kde se rozmnožil hřích... - kde že se to rozmnožila milost? [Shromáždění: "Na stejném místě."] Právě tam? [Shromáždění: "Ano."] No zní to tak, že "kde se rozmnožil hřích, tam se rozmnožila milost"? [Shromáždění: "Ne. „Ještě více.“"] Už to by bylo dost dobré, kdyby se tam, kde se rozmnožil hřích, rozmnožila milost, ne? Už to by bylo docela dobré, jenže Pan nedělá věci takto, víte. On je činí absolutně dobře - docela dobře, právě tak dobře, jak by to mohl udělat Bůh.

Dobře tedy, "kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost." [Shromáždění: "Amen."] Tedy bratři, když nám Pán svým zákonem dal poznání hříchů, přesně v téže chvíli, v témže bodě, se milost rozmnožila mnohem víc než poznání hříchů. Je to tak? [Shromáždění: "Ano."]

Nyní jiné slovo: *"...skrze zákon poznání hříchů"* (Řím 3,20) a zjistili jsme tolik, že když zákon dává poznání hříchů, v tom konkrétním okamžiku, na stejném místě a ve stejném bodě, v té samotné věci, se Boží milost rozmnožila mnohem více než poznání hříchů. A když zákon dává poznání hříchů, co tam dává přesvědčení? [Shromáždění: "Boží Duch."] Než si přečteme pasáž, která to říká, podívejme se, co máme zatím dostat (poznat) z toho, co jsme četli - co máme vy a já nyní dostávat z poznání hříchů? [Shromáždění: "Hojnost milosti."]

Zbývá tedy ještě nějaké místo na malomyslnost při pohledu na hříchy? [Shromáždění: "Ne."] Žádná taková možnost. Je nemožné, víte, abyste vy nebo já zůstali malomyslní nebo pod nějakým mrakem při poznání hříchu. [411]

Neboť bez ohledu na to, jak velké je poznání, bez ohledu na to, kolik hříchů je nám zjevených a oznámených, právě tam, v téže chvíli, přesně v těch věcech a v té době v naší zkušenosti se Boží milost rozmnožila mnohem víc než všechno poznání hříchů. Řeknu tedy znovu, jak je možné, abychom byli někdy malomyslní? Bratři, není to tak, že Pán od nás chce, abychom byli dobré myslí? [Shromáždění: "Amen!"] Buďte dobré myslí.

Dobře, tento verš, který máme před sebou, nám ukazuje totéž. J 16,7,8: „*Ale říkám vám pravdu*“ Co nám říká? (Shromáždění: "Pravdu.") Dobře! A také nám řekl, že "*Poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí*" (Jan 8,32). Tak je to tedy, nebo ne? "No, já vám říkám pravdu, že vám je to užitečné, abych já odešel. Když neodejdu, Utěšitel nepřijde k vám." Kdo nepřijde? [Shromáždění: "Utěšitel."] Utěšitel? Je to Jeho jméno? Je tedy tímto Utěšitelem? [Shromáždění: "Ano."]

..., ale pokud odejdu, pošlu ho k vám. A když on přijde,... „Kdo přišel? [Shromáždění: "Utěšitel."] Kdo? [Shromáždění: "Utěšitel."] "A když on přijde, bude usvědčovat [nebo poučí] svět o hříchu." Kdo to tedy dělá? [Shromáždění: "Utěšitel."] To Utěšitel usvědčuje o hříchu? [Shromáždění: "Ano."] Je Utěšitelem, když to dělá? [Shromáždění: "Ano."] Každý chce toto pochopit. Není karatelem, když to dělá, a jindy zas Utěšitelem? [Shromáždění: "Ne."] To Utěšitel kárá, díky Pánu! Co tedy máme dostat z důtky hříchu? [Shromáždění: "Útěchu."] Čí útěchu? [Shromáždění: "Pánovu."] Útěcha, kterou dostáváme, utěšuje přesně v době, kdy je nutná. Kde je tedy prostor k tomu, abychom ještě zůstali malomyslní při poznání hříchu? Není toto přesně ta myšlenka, kterou jsme četli v Řím. 5?

Nechápete tedy, že když máme na paměti právě v tom okamžiku a čase a na místě, že tam, kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost, a že právě v době, kdy nám Duch dává usvědčení z hříchu, je Utěšitelem, který to dělá? Nechápete, že ve všem tom - pamatujíc na to všechno - máme věčné vítězství nad Satanem? Zvítězí Satan nad tím člověkem, který tehdy věří Bohu? Ne. Satan přijde a řekne: "Podívej se, jaký si hříšník." Díky Pánu, "kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost." [Shromáždění: "Amen!"] "Inu," řekne druhý, "já cítím takové hluboké usvědčení o hříchu, až se mi zdá, že nikdy předtím v životě jsem nebyl usvědčen z hříchu tak hluboko." Díky Pánu, v našich životech máme více útěchy, než kdykoliv předtím. Zda nevidíte, bratři, že je to tak? [Shromáždění: "Je to tak."] Poděkujme se

tedy za to Pánu. [Shromáždění: "Amen!"] Rád bych věděl, proč bychom neměli za to Pána ustavičně chválit.

No v tom verši Řím. 5,20 je ještě něco víc. Nač je toto všechno? Za prvé, zjistili jsme, že zákon způsobuje rozmnožení (rozhojnění) hříchu, aby se rozmnožila milost, aby nás ona vedla ke Kristu. Na co jsou tedy ty dvě věci spolu? Zákon způsobuje množení hříchu, aby se více rozmnožila milost. Na co je to dvojce spolu? „... aby *tak, jak hřích zavládl nad smrtí...*“ (Ř 5,21). Víme, že je to tak, nebo ne? Je to tak. Zákon způsobuje, že se množí hřích, abychom mohli být přivedeni k větší hojnosti milosti, „aby tak, jako hřích zavládl nad smrtí, i milost panovala.“

Co znamená "tak jako"? Právě tak jistě. Právě tak. Není to tedy tak, že Bůh dá panovat té hojnosti milosti v našich životech právě tak jistě jako kdykoliv předtím hřích panoval ve světě? [Shromáždění: "Ano, pane."] Ale pokud dovolíte, kdy milost panuje mnohem hojněji, jaké je tedy srovnání mezi svobodou od hříchu a otroctvím hříchu předtím? Svoboda je mnohem hojnější, než jakým bylo kdykoli předtím otroctví. „... aby tak, jak hřích zavládl nad smrtí, i milost panovala nad spravedlností k věčnému životu skrze našeho Pána Ježíše Krista.“

Podívejme se na celý příběh. "A k tomu vešel do toho i zákon, aby se rozhojnil hřích; ale kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost, "abychom našli hojnější milost právě tam na všech těch místech, a milost hojným" skrze spravedlnost k věčnému životu skrze Ježíše Krista, našeho Pána. "Nač tedy vešel zákon? [Hlas: "Aby nás přivedl k Pánu."] Proč vešel zákon? [Hlas: "Aby nás přivedl ke Kristu."] Ano. Copak to nevidíte? Když tedy kdokoli na tomto světě používá deset přikázání - když kterýkoli hříšník na tomto světě používá deset přikázání na jiný účel, než aby se dostal k Ježíši Kristu, k jakému účelu je používá? [Shromáždění: "Na nesprávný."] Překrucuje Boží záměr, který měl Bůh, když dával zákon, je tak? [Shromáždění: "Nesprávný účel."] Překrucuje Boží záměr, který měl Bůh, když dával zákon, je to tak? [Shromáždění: "Ano, pane."] Používat tedy Boží zákon u lidí na jiný záměr než je dostat se k Ježíši Kristu znamená používat jej způsobem, na jaký ho Bůh nikdy nezamýšlel.

Zákon nás tedy přivádí ke Kristu. To je jisté. Nač? [Shromáždění: "Abychom byli ospravedlněni."] Co chce zákon od vás a ode mne? Klade na nás nějaké požadavky dříve, než přijdeme k Ježíši Kristu? Když nás zákon najde, chce od nás něco? [Shromáždění: "[412] Chce spravedlnost."] Jakou? [Shromáždění: "Dokonalou."] Čí? [Shromáždění: "Boží."] Boží spravedlnost? [Shromáždění: "Ano."] Právě takovou spravedlnost, jakou zjevuje ve svém životě jedině Bůh, jeho způsobem dělání věcí? [Shromáždění: "Ano."] Uspokojí se ten zákon s něčím menším od vás a ode mne?

Přijme něco menší, byť jen o vlásek? [Shromáždění: "Ne."] I kdybychom se k tomu přiblížili i jen na šířku vlasu - je to příliš nedostatečné, míváme se cíle.

Pojďte do listu Timoteovi. Pavel nám říká, co chce zákon od vás a ode mne a také, co chce od nás. 1 Tm 1,5: "*Ale cílem (úmyslem, záměrem, účelem) tohoto přikázání je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry (agapé).*" Co je to agapé? Shromáždění: ["Láska."] Jaká láska? [Shromáždění: "Boží."] "Z čistého srdce." Jakého srdce? [Shromáždění: "Čistého."] "A dobrého svědomí." Jakého svědomí? [Shromáždění: "Dobrého."] "A z upřímné víry." Tak tohle chce zákon najít ve vás a ve mně, nebo ne? Přijme vás a mě s něčím menším, než co požaduje - dokonalou lásku, zjevovanou "z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry"? Ne, nikdy. To, co žádá, je prostě dokonalost.

Máme my - má některý člověk na světě - něco z toho druhu lásky, aby ji nabídl Božímu zákonu? [Shromáždění: "Ne."] Má některý člověk přirozeně takový druh svědomí? [Shromáždění: "Ne."] Ne, pane. No, zákon tento požadavek klade dnes večer na každého člověka na zemi, bez ohledu na to, kdo to je. Klade jej na vás a na mě; klade ten požadavek na lidi v Africe a na všechny lidi na zemi, a od žádného z nich nepřijme nic menšího, než to. No dnes večer mluvíme o nás samých. Takže zákon přichází dnes večer k vám a ke mně a říká: "Chci agapé, chci dokonalou lásku - Boží lásku. Chci ji vidět v tvém životě po celou dobu. A chci ji vidět zjevovanou z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry. "A tam jsme.

"Dobře," říká jeden, "já ji nemám. Udělal jsem maximum. "Ale zákon řekne: "To není to, co chci. Nechci tvé maximum. Chci dokonalost. To činění, které chci, beztak není tvoje, je Boží. Nejde mi o tvou spravedlnost, od tebe chci Boží spravedlnost. Nechci tvé konání. Chci Boží konání v tvém životě. "Toto praví zákon každému člověku. Když mě tedy takto zastaví hned při první otázce a i poté, když jsem řekl, že jsem udělal maximum, nemám už víc co říct. Copak nemluví Písmo přesně toto: „... aby byla umlčena každá ústa....“ (Ř 3,19)? Dělá přesně to, nebo ne?

No přichází tichý hlásek a šeptá: "Tady je dokonalý život, zde je život Boha. Zde je čisté srdce, zde je dobré svědomí, zde je nepokrytecká víra. "Odkud přichází ten hlas? [Shromáždění: "Od Krista."] Ach, Pán Ježíš Kristus, který přišel a stál tam, kde stojím já v těle, ve kterém žiji. On tam žil. Zjevila se v tom dokonalá Boží láska, dokonalá čistota srdce. Zjevilo se v tom dobré svědomí a nepokrytecká víra myslí, která byla v Ježíši Kristu.

Čili jednoduše přijde a řekne mi: "Kéž se ti líbí, vezmi si to." To tedy uspokojí, ne? [Shromáždění: "Ano."] Život zjeven v Ježíši Kristu, ten uspokojí zákon. Čistota srdce,

kerou dává Ježíš Kristus - ta uspokojí zákon. Dobré svědomí, které může On vytvořit, to uspokojí. Nepokrytecká víra, kterou dává - ta uspokojí. Ano? [Shromáždění: "Ano."]

Není to tedy to, co chce zákon po celou dobu? To, co chce zákon, je Ježíš Kristus, ne? [Shromáždění: "Ano."] To chce zákon: je to totéž, co žádá v 5. kapitole listu Římanům, ne? Ale proč to žádá v souvislosti se mnou? Vyžaduje Krista ve mně, neboť zákon chce tu věc vidět ve mně. Není tedy účelem Božího zákona jediné Kristovo evangelium? "*Kristus ve vás, naděje slávy*" (Kol 1,27)? Ach, je to tak.

Řím. 5,1.5: "*Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.*" „...neboť Boží láska je vylita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán“. A to je agapé. Svrchovaná láska. Sk 15,8.9: "*A Bůh, jenž zná lidská srdce, jim vydal svědectví, když jim dal Ducha Svatého tak jako i nám a neučinil žádného rozdílu mezi námi a jimi, když vírou očistil jejich srdce.*" To je Boží láska z čistého srdce.

Žd 9,14: „...čím více krev Kristova, který skrze věčného Ducha sebe samého obětoval neposkvrněného Bohu, očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu?“ Je tam čisté svědomí, bratři, a je tam Boží láska z dobrého svědomí.

Pak ta víra, kterou dává, kterou nás uschopňuje zachovávat - víra Ježíšova, která nás uschopňuje zachovávat Boží přikázání - je tam Boží láska nepokryteckou vírou.

Och, pak ta zvěst o Boží spravedlnosti, která je vírou v Ježíše Krista, nás přivádí a přináší k dokonalému splnění Božího zákona, ne? [Shromáždění: "Ano."] To je tedy účelem a záměrem a jediným [413] bodem poselství třetího anděla, ne? [Shromáždění: "Ano."] Je to Kristus. Kristus v Jeho spravedlnosti. Kristus v Jeho čistotě. Kristus v Jeho lásce. Kristus v Jeho něžnosti. Kristus v celé Jeho bytosti. Kristus, ten ukřižovaný. To je to slovo, bratři. Radujme se tomu, těšme se tomu. [Shromáždění: "Amen."]

Tedy když máme Ježíše, když jsme Jej přijali vírou a zákon stojí před námi nebo my stojíme před ním a klade svou úžasný požadavek ohledně agapé, můžeme říci: "Tady je. Je v Kristu a On je můj! "Z čistého srdce -" Tady je v Kristu a On ji dal mně - dobré svědomí. "Stvořila ho Kristova krev ve mně. Tady je. "Nepředstírané víra," víra v Ježíše. Dal mi ji. Tady je. Poté, právě jak nám říká kniha "Cesta ke Kristu", můžeme přijít k Ježíši nyní a být očištěni a stát před zákonem bez jediného doteku studu nebo výčitek svědomí. Dobře. Bratři, když mám to, co mě uvádí do dokonalého souladu s Božím zákonem, pak jsem spokojený a nemohu si pomoci, jen být rád, že jsem spokojený.

Nyní se vraťme a přečtěme si 3. kapitolu listu Římanům. Ta říká celý příběh bez dalšího studia, jen jednoduše přečíst texty Řím. 3,19-22. Nyní můžeme rovnou říci amen na každé slovo. "A víme, ..." A je to tak. "... že všechno, co Zákon praví, praví těm, kdo jsou pod Zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby se před Bohem stal vinným celý svět," A není to tak? To, co mi říká, že jsem hříšník, nemůže mi říct, že jsem spravedlivý. "Nuže teď..." Kdy, prosím? [Shromáždění: "Teď."] Správně, řekněme to, bratři. "Nuže, teď je zjevena spravedlnost Boží bez zákona..." Je to tak, že ano? [Shromáždění: "Ano."] Zákon ji v nás nemůže zjevit, protože ji tam nemůžeme vidět. Je tam, ale my jsme tak slepí, že ji tam nemůžeme vidět. Hřích nás tak zaslepil a zkazil, že ji nedokážeme vidět v zákoně. A kdybychom ji tam mohli vidět, nemohli bychom ji tam dostat, protože v nás není nic, s čím bychom začali, co by se pro ni hodilo. Jsme načisto bezmocní.

Takže teď "je zjevena Boží spravedlnost bez zákona. ...Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista pro všechny a na všechny ty, kdo věří." Co znamená to slovo "věřící", když ho říká Bůh? [Shromáždění: "Víru."] A co je to pravá víra? Podřízení vůle Jemu, poddání srdce Jemu, upnutí náklonnosti na Něj. Toto je to, co zde míní pro ty, co Jej přijmou, protože věřit znamená přijmout, když Bůh mluví. Mluví tak u Jn 1,12: "Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno." ale "Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista pro všechny a na všechny ty, kdo věří. Není totiž rozdíl: všichni zhřešili a postrádají Boží slávu..." (Řím 3,22.23). Tedy každý tu dnes večer ji může mít? Může ji mít? Mít ji, protože tomu věříme.

To je tedy účel zákona, ne? Aby nás přivedl k Ježíši Kristu, abychom byli ospravedlněni vírou, učiněni spravedlivými vírou, aby Jeho spravedlnost - Boží spravedlnost v Kristu - byla naše? To je to. Dobře, když je to pravda, když jsme se tam dostali, k čemu je zákon? Nač je? [Shromáždění: "Svědčí."] Přesně. Přečtěme si nyní tu část 21. verše, kterou jsem nepřečetl: "Nyní však je zjevena spravedlnost Boží bez Zákona, osvědčená Zákonem..." (Ř 3,21). Právě teď potřebujeme číst potud. To druhé tam však patří. Když zákon dá poznání hříchu, abychom měli poznání o hojnosti milosti na odnětí hříchu, potom milost kraluje skrze spravedlnost k věčnému životu skrze Ježíše Krista (Ř 5,21) - a tato spravedlnost Boží vírou v Krista je naše skrze působení zákona, a toto poznání hříchu nás přivedlo ke Kristu, a máme Jej, a zákon je spokojený ve všech svých požadavcích, které na nás vložil.

Nyní, když je uspokojen ve všech svých požadavcích, které na nás vložil, zůstane při tom a bude nadále říkat, že je spokojen. Že je to v pořádku? Když zákon na nás naložil požadavky, které nemůžeme uspokojit žádným jiným prostředkem kromě přítomnosti Ježíše Krista v nás, bude pak Boží zákon, pokud v tom stojíme, stát tam a říkat: "Je to

v pořádku a jsem s tím spokojený"? [Shromáždění: "Ano."] Potom pokud někdo začne pochybovat a řekne: "Není to tak", máme svědky, abychom to dokázali, nebo ne?

Vidíte, že z několika důvodů je nutné, abychom měli svědky. Jedním důvodem, v souvislosti s námi, a v naší osobní zkušenosti je toto: když Bůh mluví a věříme tomu, pak víme, každý jeden sám pro sebe, že spravedlnost Boží je naše, že na ni máme oprávnění, že nám patří a že můžeme na ní spočívat v dokonalém klidu. No jsou i jiní lidé, kteří to potřebují vědět. Mohou to vědět tím, že jim to řeknu? [Shromáždění: "Ne."] Mohou to vědět tím, že řeknu, že s tím souhlasím a že říkám, že je to tak, a proto je to tak? Přesvědčí je to? Je to pro ně dostatečný důkaz? [Shromáždění: "Ne."] Potřebují něco ještě lepšího, než je mé slovo. Copak nevidíte, že Pán přesně ten požadavek splnil a dal nám svědky, na kterých mohou apelovat a za kterými mohou jít a zeptat se jich, kdykoli [414] si vzpomenou, zda to, co máme, je pravé nebo ne? Je to tak? [Shromáždění: "Ano."]

Nemusejí chodit a vyptávat se nás: pokud se ptají nás, můžeme jim samozřejmě říct, co nám kázal říct Pan a pokud to nestačí, mohou jít a zeptat se těch svědků. Můžeme říci: Mám nějaké přátele. Znají mě od narození. Znají mě lépe, než já sám, a pokud chcete něco víc, než co vám říkám já, jděte a zeptejte se jich. Řeknou vám. Kolik jich je? [Shromáždění: "Deset."] Stojí jejich slovo za něco? Říkají pravdu? Jsou pravda sama. Oni jsou pravda. Ž 119,142. „*Tvá spravedlnost je spravedlivá navěky; tvůj zákon je pravda*“ Pak je tedy nemožné, aby svědčili jinak než tak. Když řeknou, že ten požadavek je naplněn, "Tento život je pro mě velmi uspokojivý," stačí to pro kohokoliv ve vesmíru, že? [Shromáždění: "Ano."]

Takže člověk, který tvrdí, že věří v Ježíše a nárokuje si Boží spravedlnost, kterou dostává věřící v Ježíše, je jeho nárokování dost pro tento svět? [Shromáždění: "Ne."] Nebo je dostatečné naše slovo o tom? [Shromáždění: "Ne."] No, řeknou - a řeknou to mnozí: "Vždyť ano, věříme v Spasitele. Mám právo také žádat spravedlnost, kterou má, dokonalou svatost a dokonalé posvěcení a že jsem nezhrěšil deset let a jsem dokonce nad vším pokušením a vím to. "No, jak to víte? "Vždyť to cítím ve svém srdci. Cítím to ve svém srdci, a to už několik let. "Inu, to není vůbec žádný důkaz, protože" *Srdce je klamné nad všechno a zrádné je*" (Jr 17,9). Klamavé nad kolik věcí? [Shromáždění: "Nade vše."] Nadevše? [Shromáždění: "Ano."] I nad Satana? [Shromáždění: "Ano."] Je srdce skutečně klamavé nadevše? [Shromáždění: "Ano."] Říká to, ať už to víme pochopit nebo ne. Je klamavější než samotný Satan, je tak? [Shromáždění: "Ano."] Srdce mě oklame rychleji a častěji než Satan.

Když to tedy ten člověk cítí v srdci, je to dobrý důkaz? Když mé srdce říká, že jsem dobrý, co dělá? [Shromáždění: "Lže."] Šalomoun řekl: "Ten, kdo spoléhá na své srdce,

je blázen" (Př 28,26). A nejenže je blázen, je ještě ošizen v této věci, ne? [Shromáždění: "Ano."] Již při moudrém je špatné, když je oklamán, ale když je oklamán blázen, k čemu ta věc dospěje? Proto si nemůžeme dovolit důvěřovat věcem, jako jsou tyto, v tak důležité otázce jako je tato. Ne, pane. Potřebujeme lepší důkaz, než je srdce člověka, o tom, že má Boží spravedlnost a že je v pořádku a způsobilý pro soud a že nezhrěšil deset let, svatý a posvěcen nad pokušení atd., Atd. Potřebujeme něco lépe než to a faktem je, že Ježíš byl tady na tomto světě hodnou chvílí a nikdy nebyl nad pokušeními, dokud byl tady. Ani křesťané nejsou, dokud žijí.

Tedy ten důkaz nestačí. Chceme něco víc, než jen to. A pokud má ta osoba, která tvrdí, že má Boží spravedlnost vírou v Ježíše Krista, jako důkaz jen to, a její svědectví sahá jen tak daleko, jakou cenu má její tvrzení! [Shromáždění: "Vůbec žádnou."] Jednoduše vůbec žádnou. Je to klamné tvrzení. Nikdy se na jeho základě nemůže realizovat. Takže Pán nás nenechal tam. Včera večer jsme v naší lekci zjistili, že když chceme vědět, že se tyto věci mají v naší zkušenosti tak, nemáme dívat na sebe, abychom zjistili, zda je tomu tak, ale máme se dívat na to, co říká Bůh a zjistit, zda je to tak. Když jsme našli Ježíše Krista a máme Jej, pak Pán nechce, abychom se dívali na sebe, abychom zjistili, jestli tam je. Vybavil nás svědky, jejichž svědectví nám bude po celou dobu říkat, že On je tam a ti řeknou i všem ostatním, že tam je. Boží spravedlnost je nyní zjevena, což se děje vírou Ježíše Krista, a když je, bude také dosvědčována zákonem.

Zákon nás má tedy za prvé přivést ke Kristu, a když nás k němu přivedl a našli jsme Jej, pak svědčí, že je to právě tak. Za prvé, dát poznání hříchu a za druhé dosvědčit Boží spravedlnost, která je vírou. Když tedy někdo někdy používá Boží zákon pro jiný účel, než jsou tyto dva, co s ním dělá? [Shromáždění: "Překrucuje ho."] Celou tu věc překrucuje. Používá ho pro účely, které Bůh vůbec nezamýšlel. Tedy, i kdyby člověk nebo anděl použili Boží zákon jinak nebo na jiný účel než na ty dva - člověk je může použít na obojí, ale andělé jen na jednu - překroutil Boží zákon.

Odkud pochází naše spravedlnost? [Shromáždění: "Od Boha."] *"...jejich spravedlnost ode mne, praví Hospodin" (Iz 54,17).* 2Kor 4,6: *"Neboť Bůh, který řekl: „Z temnoty ať zazáří světlo, zazářil v našich srdcích, aby osvětil lidi poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista“* Kde nacházíme známost slávy Boží? [Shromáždění: "V tváři Ježíše Krista."] V tváři Ježíše Krista.

Nyní 2Kor 3,18: *"A my všichni spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Duchu Páně."* Co tedy vidíme v tváři Ježíše Krista? [Shromáždění: [415] "Slávu Pánovu."] Co je to sláva Páně? Zde jsme četli, zde nám Boží Duch řekl, že poselství o Boží spravedlnosti

je vírou Ježíše Krista, které je počátkem slávy, která má osvítit celou Zemi. Co je tedy Boží sláva? Jeho spravedlnost; Jeho charakter. Kde to nacházíme? V Ježíši Kristu. Tam je Boží sláva zjevená v tváři Ježíše Krista. On to tak řekl, víte. A právě tam ji hledáme.

Hledáme spravedlnost v zákoně? [Shromáždění: "Ne."] Dokonce i poté, když jsme byli přivedeni ke Kristu, hledáme tam spravedlnost? [Shromáždění: "Ne."] A kde ji hledáme? V tváři Ježíše Krista. Tam "my všichni s odhalenou tváří spatřujíc se v slávě Páně jako v zrcadle, měníme se na tentýž obraz, od slávy v slávu," od spravedlnosti ke spravedlnosti, od charakteru k charakteru, od dobroty k dobrotě, jako od Ducha Páně.

Nevidíte tedy, jak Boží spravedlnost jde ruku v ruce s Duchem? Copak nevidíte, že když dostaneme spravedlnost, která je vírou Ježíše Krista, vskutku požehnání Abrahamovo, že pak Duch svatý nemůže být od nás zadržten. To dvoje nemůžete od sebe oddělit. Patří k sobě. Když to tedy máme a víme, že to máme vírou v Jeho slovo, pak, říká On, máme právo prosit o Ducha a také ho dostat.

Podívejte se na to. Gal 4,5,6: On přišel, *"aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, a abychom přijali synovství. A protože jste synové, vyslal Bůh Ducha svého Syna do našich srdcí,"* On ho posílá. Nechce ho zadržovat. Posílá ho do srdce. Je to bezplatný dar.

Říkám tedy, zda nevidíte, že je nemožné udržet Boží spravedlnost a Ducha odděleně? A tak *"měníme se na tentýž obraz, od slávy v slávu, jako od Ducha Páně"* a když se obraz Boha v Ježíši Kristu nachází v nás, co potom? Je tam otisk, Boží pečeť. Slyšeli jste to v jiných lekcích. Když díváním se do tváře Ježíše Krista, a jediné tam, přijmeme Boží spravedlnost, která je vírou v Něho a stále se dívajíc do Jeho slavné tváře, která odráží Boží slávu, účinkem toho se měníme na tentýž obraz, na dokonalý obraz Boha, a obnovujeme ho v nás působením Božího Ducha na duši. A když se toto dělá, pak tentýž Duch Boží je tam, aby dal pečeť živého Boha, věčný otisk Jeho vlastního obrazu.

Když jsme tedy přišli ke Kristu, když jsme ho našli, pak se nedíváme do zákona, abychom našli spravedlnost. Kam se díváme? [Shromáždění: "Do obličeje Ježíše Krista."] Do obličeje Ježíše Krista, a dokud se tam díváme, co zákon říká? [Shromáždění: "To je správné."] Zákon dosvědčuje: "To je to místo, kam se máte dívat. Chci, abyste měli právě toto. To je uspokojující. Jsme v dokonalé shodě. "Kam se dívají andělé v nebi? Nedívají se do zákona, aby viděli, zda mají pravdu nebo ne? [Hlas: "Ustavičně hledí na tvář našeho Otce."]" *"... jejich andělé v nebesích neustále hledí na tvář mého Otce, který je v nebesích"* Mat 18,10. Odkud tedy pochází

spravedlnost andělů? [Shromáždění: "Od Boha."] Od Boha skrze Ježíše Krista, ne? A co dělá zákon v Božím trůnu, základě Jeho trůnu, co tam dělá originál Jeho zákona? Když se andělé dívají do obličeje toho, který sedí na trůnu, co dělá zákon, kterého se nikdy nedotekl člověk, a ani nemohl, co tam dělá? Dosvědčuje Boží spravedlnost, kterou získávají bez zákona.

Toto byla vždy pravdivá myšlenka o použití Božího zákona. Když lidé zhřešili a udělali něco proti Hospodinovým přikázáním ohledně věcí, které se neměli dělat a byli vinni, měli donést oběť a bylo jim odpuštěno (3Moj 4). A tehdy tak jako nyní přikázání dosvědčovala spravedlnost, kterou dostali vírou v Ježíše. A proto byl svatostánek nazýván "stánek svědectví" (Sk 7,44 a 4Moj 17,7.8; 18,2). Stánek svědectví je totéž, protože svědectví je důkaz daný svědkem. A tak stánek byl stánkem svědka nebo svědectví, archa byla archou svědectví nebo svědka, neboť obsahovala desky svědectví. Kamenné desky, desky zákona, byly deskami svědectví, neboť byly na důkaz svědka, kterého Bůh ustanovil na zjištění předmětu Boží spravedlnosti, která přichází bez zákona, jediné vírou Ježíše Krista. Pak je navěky pravda v celém vesmíru, že *"pokud je spravedlnost skrze zákon, tedy Kristus nadarmo zemřel"* (Gal 2,21). Navždy a všude je pravdou, že *"jejich spravedlnost [je] ode mne, praví Hospodin"* (Iz 54,17). A zákon dosvědčuje spravedlnost, kterou všichni dostávají od Boha bez zákona, ale skrze Ježíše Krista.

Není tedy pravdou, jak jsem řekl před chvílí, že ať už člověk nebo anděl, pokud používá Boží zákon na jiný než jeden nebo oba tyto účely, načisto překrucuje Boží zákon oproti tomu, na co jej Bůh kdy určil. Tedy Boží spravedlnost, která je vírou Ježíše Krista, ta [416] uspokojuje vše, ne? Vše nyní a jak dlouho? [Shromáždění: "Navždy."] Uspokojuje všechno teď a navěky. Potom tedy můžeme sami pro sebe vědět, že je naše, prostřednictvím důkazů, které nám Bůh dal včera večer a ty jsou navěky jisté a každý na tomto světě může vědět, že máme na Boží spravedlnost oprávnění skrze svědky, které dal Bůh.

Má nás to připravit na Boží pečeť, Boží spravedlnost, abychom se tím mohli měnit od slávy k slávě, na stejný obraz, a když se to dokončí, co potom? Co to dosvědčuje? [Shromáždění: "Sobota Páně."] Ta bude svědčit o tom dokonaném díle až do konce.

Jak jsme se dozvěděli z kázání profesora Prescottta, právě Kristova přítomnost posvěcuje místo, kde se nachází. A když je tam Kristova přítomnost v plnosti, jaké je to místo? Posvěcené. Co je znamením posvěcení? [Shromáždění: "Sobota."] A dokončené posvěcení je Boží dokončené dílo v duši. Když je dílo Boží v duši dokončeno, Boží zákon bude o tom svědčit celou cestu. Nuže, která konkrétní část Božího zákona je svědectvím o té konkrétní věci, o úplném posvěcení Jeho lidu?

[Shromáždění: "Sobota Páně."] Stojí tam jako svědek a jako hlavní svědek a ti dva přicházejí společně svědčit a pečeť je dána. Dílo je dokončeno.

Bratři, jak se můžeme vyhnout Boží pečeti? Copak nejsme právě teď v čase zapečetování? [Shromáždění: "Ano."] A to prostřednictvím Boží spravedlnosti, která je vírou Ježíše Krista, ne? [Shromáždění: "Ano, Pane."] A pak, když je ta pečeť přijata, když je tam dána, tito mohou obstát v čase ran, přes všechny pokušení a zkoušky Satana, když bude působit celou silou a znameními a klamnými zázraky. Neboť zaslíbení zní: *"Proto, že si ostříhal slovo mé trpělivosti, i já budu tebe ostříhati a vytrhnu tě z hodiny pokušení, která přijde na celý svět zkusit ty, kteří bydlí na zemi"* (Zj 3,10).

A když bude poté - pak vstup do nebeského města. Vstup do nebeského města. Díky Pánu. Máme projít zkouškami, bratři, ale když máme tuto spravedlnost Ježíše Krista, máme to, co projde každou zkouškou.

A v ten den budou dvě strany. Budou tam někteří, když budou dveře zavřené a budou chtít vejít a řeknou: "Pane, otevři nám. Chceme vejít. "A někdo přijde a zeptá se: "Co jste udělali, abyste vešli? Jaké máte právo na vstup do dědictví? Jaký máte na to nárok? "" Ach, známe se s tebou. Jedli jsme a pili v tvé přítomnosti a učil si v našich ulicích. Ano, kromě toho jsme prorokovali v tvém jménu. A ve tvém jménu jsme vyháněli demony a v tvém jménu jsme učinili mnoho divů. Udělali jsme spoustu obdivuhodných věcí. Pane, není to dostatečný důkaz? Otevři dveře. "

Jaká je odpověď? *"Odejděte ode mne, pachatelé nepravosti!"* (Mt 7,23). Co řekli? "Učinili jsme hodně divů. My jsme je učinili. Jsme v pořádku. Jsme spravedliví. Jsme správní. Takoví správní. Proto máme právo být tam. Otevři dveře. "Jenže" my "zde není důležité, že?"

V ten den tam bude i jiná skupina - veliký zástup, který nemůže nikdo sečíst - z každého národa a ze všech pokolení a lidí a jazyků (Zj 7,9), a přijdou, aby vešli. A kdyby jim někdo položil tu otázku: "Co jste udělali, abyste sem vešli? Jaký máte nárok?" Odpověď by byla taková:

"Ach, my jsme neudělali vůbec nic, abychom si to zasloužili. Jsem hříšník, závislý jen od Pánovy milosti. Ach, byl jsem tak ubohý, tak docela v zajetí a v takovém otroctví, že mě nemohl vysvobodit nikdo, jen samotný Pán, tak bídný, že jsem mohl jen ustavičně nechat Pána, aby mě utěšoval, tak chudý, že jsem musel stále prosit od Pána, tak slepý, že nikdo kromě Pána mi nemohl dát znovu prohlédnout, tak nahý, že mě nikdo nemohl odít, jen samotný Pán. Nárokovat si mohu jen to, co udělal Ježíš pro mě. No Pan mě miloval. Když jsem ve své ubohosti volal, on mě vysvobodil. Když jsem

ve své bídě chtěl útěchu, on mě těšil až do konce. Když jsem ve své chudobě prosil, on mi dal bohatství. Když jsem ho ve své slepotě prosil, aby mi ukázal cestu, On mě vedl celou cestou a dával mi vidět. Když jsem byl tak nahý, že nikdo mě nemohl odít, dal mi toto roucho, které mám na sobě, a tak vše, co mohu předložit, všechno, co mám na předložení, na základě čehož mohu vejít, jakýkoliv nárok, díky kterému bych mohl vejít, je jen to, co On udělal pro mě. Pokud s tím nepřejudu, budu ponechán venku, a to bude i spravedlivé. Pokud budu ponechán venku, nemám se na co stěžovat. No, neopravňuje snad právě toto ke vstupu a dědictví? "

Nu a on řekne: "Mám tu pár velmi osobitých osob. Chtějí být plně spokojeny s každým, kdo tudy projde. Máme tu deset zkoušejících. Když se podívají na případ některého člověka a řeknou, že je v pořádku, může projít. Chcete, aby je zavolali k přezkoumání Vašeho případu?" A my odpovíme: "Ano, ano, protože chci vejít, jsem ochoten podřídít se jakékoliv prověrce, neboť i když budu ponechán venku, nemám se na co stěžovat. Beztak jsem ztracen, když jsem ponechán sám na sebe. [417]

"Tedy je zavoláme," řekne. Tak těch deset přivedou a ti řeknou: "Inu, jsme s ním dokonale spokojeni. Ano, vysvobození, které dostal ze své ubohosti je to, co způsobil náš Pán; útěcha, kterou měl po celou dobu a kterou tak velmi potřeboval je taková, jakou dával náš Pán. Bohatství, které má, cokoliv, co má, chudý, jaký byl, dal to Pán a slepý, vše, co vidí, dal mu to Pán. A vidí jen to, co je Páně. A byl nahý, a roucho, které má na sobě mu dal Pán. Utkal ho Pan a je celé Boží. Je to jen Kristus. Tedy, ano, může vejít. "

[Zde začalo shromáždění zpívat: -

"Ježíš to všechno zaplatil, za všechno vděčím Jemu; hřích zanechal šarlatovou šmouhu: umyl ji do bíla jako sněh. "]

A pak, bratři, přes bránu pronikne zvuk té nejsladší hudby, plný něžnosti a soucitu mého Spasitele - zevnitř přijde hlas: "Vejdí, požehnaný Hospodinův! "[Shromáždění: "Amen."] "Proč stojíš venku?" A brána se doširoka rozletí a budeme mít "bohatě poskytnutý vchod do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista" (2 Pt 1,11).

Och, On je úplný Spasitel. On je můj Spasitel. Velebí duše Pána. Má duše se bude dnes večer radovat v Pánu (Lk 1,46.47), bratři. Och, říkám s Davidem, *"velebte se mnou Hospodina, a jméno jeho společně vyvyšujeme!"* (Ž 34,4). On dosáhl naprostou spokojenost. Nic není proti nám, bratři. Cesta je volná. Cesta je otevřená. Kristova spravedlnost uspokojuje. Je to světlo a láska a radost a věčná znamenitost.

No není to pravda, Iz 60,1.2: *"Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Neboť hle, tma přikryje zemi a hustá temnota národy, ale nad tebou zazáří Hospodin a bude nad tebou vidět jeho sláva."* Bratři, On to může udělat. On chce. Dovolme Mu to. [Shromáždění: "Amen."] A chvalme Ho, dokud to dělá.

A teď, nemůžeme chválit Pána? Každý v tomto domě, kdo to chce dělat, dejte se hned do toho. Řeknu amen na každé slovo z toho, protože duše Jej velebí také, bratři. Má duše Hospodina chválí také, bratři, neboť On je mým Spasitelem. On dokončil dílo. On vykonal Jeho milostivé dílo. On mě zachránil. On zachraňuje všechny. Děkujme Mu navěky.

Profesor Prescott: „Časy svlažení jsou zde, bratři. Boží Duch je zde. Otevřete srdce, otevřete srdce. Otevřete srdce v chvále a díkyvdání.“

Kázání č. 19 - Sobota jako znamení Stvořitele

A. T. Jones - 1. březen 1893

Dnes večer začneme prvním veršem Zjevení 14: -

"A uviděl jsem, hle Beránek stál na hoře Sion a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kdo mají na svých čelech napsáno jméno jeho i jeho Otce." (Zj 14,1). Na totéž číslo se odkazuje v Zj 7,4, ale já čtu od prvního verše: "Potom jsem uviděl čtyři anděly stát na čtyřech úhlech země a držet čtyři zemské větry, aby vítr nevál na zemi ani na moře ani na žádný strom. A uviděl jsem jiného anděla, jak vystupuje od východu slunce, a má pečeti dlo živého Boha. Mocným hlasem zvolal na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi a moři: Neškodte zemi, moři ani stromům, dokud neoznačíme otroky našeho Boha na jejich čelech! A slyšel jsem počet označených: sto čtyřicet čtyři tisíce ze všech kmenů synů Izraele." (Zj 7,1-4) [438]

Tyto dva verše čteme proto, abychom získali souvislosti, které ukazují, že Boží pečeť a Boží jméno jsou neoddělitelně spojeny. Těch 144 000 mělo na svých čelech jméno svého Otce a byli na nich zapečetění pečeti živého Boha. Pak, když zjistíme, co je to Boží jméno, budeme vědět, co je to Boží pečeť, protože to, co k nám Jeho jméno přinese a vloží do našich myslí, a položí ho na nás a do nás, bude Boží pečeť.

Nyní pojďte do 2.Moj 3,13.14. Týká se doby, kdy se Hospodin ukázal Mojžíšovi v hořícím keři. Poslal ho, aby vysvobodil Boží lid z Egypta: *"Ale Mojžíš Bohu odpověděl: Hle, přijdu k synům Izraele a řeknu jim: Bůh otců vašich mě k vám poslal. Až se mě zeptají, jaké je jeho jméno, co jim odpovím? Bůh Mojžíšovi odpověděl: JSEM, KTERÝ JSEM. A pokračoval: Toto řekneš synům Izraele: JSEM mě poslal k vám."* Dosud mu Hospodin řekl jen toto, jak čteme v 6. verši: *"Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův"* (2Moj 3,6).

Mojžíš se ptá: *"Hle, já přijdu k synům Izraelským a řeknu jim: Bůh otců vašich poslal mne k vám. A když mi řeknou: Jaké je jeho jméno? Co jim řeknu? A Bůh řekl Mojžíšovi: JSEM, KTERÝ JSEM. A dále řekl: Takto řekneš synům Izraelským: JSEM poslal mne k vám. A ještě řekl Bůh Mojžíšovi: Takto řekneš synům Izraelským: Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův poslal mne k vám. Toto je mé jméno na věky, a toto je mé připomenutí z generace na generaci."* (2Moj 3,13-15).

Nuže, jaké je Jeho jméno? "JSEM, KTERÝ JSEM. "On řekl, a oni věděli, že je" Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův, "a Bůh jejich otců. Věděli, že jejich otcové měli Boha, kterému se klaněli. Tito lidé slyšeli o Bohu svých otců. Pamatovali si, ačkoli nyní jen matně, na Boha svých otců, ale nyní jim zjevuje, že Bůh jejich otců je Bohem, jehož jméno je, JSEM, KTERÝ JSEM 'a "toto je mé jméno na věky, a to je moje památka z pokolení na pokolení. "

Tedy Boží jméno a Jeho památka jdou spolu. Vidíte to? No jaké je Jeho jméno? Pouze "JSEM"? Ne. Jeho jméno není pouze "JSEM," ALE, Jsem 'co? "JSEM." Co má znamenat to "který"? „JSEM" to, co "JSEM." Vidíte, Pánu nestačí, aby lidem oznámil, že je, musíme vědět, že On je to, co je, aby nám bylo poznání o Něm k dobrému. Existence není pro nás k poznání Boha dostatečná - nestačí nám, abychom věděli, že existuje, musíme vědět, čím je a proč existuje, pokud jde o nás. Proto neřekl pouze: ", JSEM“ to je mé jméno." Ne, ale "JSEM", co JSEM' ". To je Jeho jméno a pokud chceme Boha skutečně poznat, musíme vědět nejen to, že je, ale že je, co je a dokud nebudeme vědět, co je, neznáme Jej.

Stejná myšlenka je vyjádřena v Žid 11,6: *"Bez víry však není možné se Mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo Jej usilovně hledají."* Co za úplatu dává Bůh těm, co ho hledají? Je to On sám, On sám, vše, čím je a co má. No kdybychom měli všechno to, co má a neměli přitom Jeho, prospělo by nám to nějak? Víte, kdybychom měli všechno to, co má On a byli stále sami sebou, byli bychom prostě suverénní - další po démonech, ne? Dát člověku všechno, co má Bůh a přece zůstat člověkem, jaký je, to by byla hrozná věc. Proto to není nic pro nás, aby nám Bůh dal všechno, co má, pokud nám nedá to, co je, pokud nám nedá sama sebe. Proto když nám dává to, čím je, dávajíc nám sebe, svůj charakter a svou povahu, můžeme používat to, čím je, jakož i to, co má, v jeho bázni a na Jeho slávu. Následně je zde stejná myšlenka, že On nejenom, že je, ale je to, co je a "... ten, kdo přichází k Bohu, musí věřit, že je ..." (Žd. 11,6) a že je, co je.

Nuže, abychom sledovali tuto myšlenku, čím je Bůh především pro všechny věci a všechny osoby ve vesmíru? [Shromáždění: "Stvořitelem."] Nepochybně! To první, čím je pro cokoli živé či neživé, je Stvořitel; neboť Jím všechno existuje. On je tvůrcem všeho. Pak to první pro lidi, pro anděly nebo inteligentní bytosti je znát Jej jako Stvořitele. Říká: 'JSEM, KTERÝ JSEM'. "Potom to první, co přichází ke kterémukoli stvoření ohledně toho, čím On je, čili pochopení Jeho jména, je to, že je Stvořitel. Zjistili jsme, že v souvislosti s Jeho jménem stojí nerozlučně Jeho památka. A proto "toto je mé jméno na věky, a to je moje památka z pokolení do pokolení".

Jděte na Ez 20,20. Ten verš znáte: *"Svěťte mé soboty a budou znamením mezi mnou a vámi, abyste poznali, že já jsem Hospodin, váš Bůh."* Čeho je tedy sobota znamením? Toho, že je Hospodin Bůh. Ale to, že je Hospodinem Bohem, pokud jde o existenci, to není Jeho jméno. Je to víc než to, ale když je sobota znamením, že On je Hospodin Bůh, není to znamením, že On je to, co je, jakož i že On je? [439]

[Shromáždění: "Ano."] Popřemýšlejte o tom. Je? [Shromáždění: "Ano, pane."] Když je sobota / šabat znamením, že On je pravý Bůh - a On, když nám řekl, že je to, co je, proto je sobota znamením toho, co je Bůh, jak znamením toho, že On je. Rozumíte? [Shromáždění: "Ano."] Když je to tedy Jeho jméno, "JSEM", co "JSEM," a když je sobota znamením, že On je tím, čím je, nevidíte, jak je to Jeho jméno navěky, a že je to Jeho památka navěky? Dal sobotu. *"Pamatuj na sobotní den, abys jej posvětil"* (2Moj 20,8). Dal nám ji jako památku, že je Hospodin. Tedy "to je moje jméno navěky". To je Jeho památka.

[Hlas: "Prosím, opakujte to."] Dobře. Vraťme se a vezměme tu myšlenku na začátku. Sobotu, (šabat, angl. Sabbath - pozn. překl.), říká, "budete světit" a bude znamením. Sobota s malým "s" (angl. Saturday - pozn. překl.) není znamením pravého Boha. Sobota (angl. Saturday - pozn. překl.) není nic. Člověk, který zachovává sobotu, (angl. Saturday) může tak činit bez poznání Pána, právě tak jako může světit neděli bez poznání Pána, ale sobota-šabat se bez poznání Pána světit nedá. Ve světě existují tři skupiny zachovávatelů: zachovávatelé soboty (angl. Saturday), zachovávatelé neděle a zachovávatelé soboty - šabatu. Bůh chce zachovávatelé šabatu. No je příliš zachovávatelů soboty (angl. Saturday), kteří předstírají, že zachovávají šabat. To je problém těchto posledních dnů. 1

„... a soboty mé svěťte, a budou znamením...“ (Ez. 20,20). S tímto začneme. Sobota je znamením, které jim určil, které dal On sám, "abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh." Když je šabat-sobota znamením, že On je Hospodin Bůh, je Bohem nejen pokud jde o existenci, ale On je, a je, co je, protože to je Jeho jméno. Chápete? "JSEM", který "JSEM," Hospodin Bůh. Sobota je znamením, že On je Hospodin Bůh. Sobota je proto znamením, že On je, a že je, co je. No Jeho jméno, říká, je "JSEM, KTERÝ JSEM." "To je mé jméno na věky, a to je moje památka z pokolení do

1

Pozn. překl. : v anglickém textu jsou pro sobotu používaná slova Sabbath = šabat, židovská sobota dle lunárního kalendáře, a Saturday = Saturnův den, sobota podle slunečního kalendáře. Analogicky Sunday = neděle, den slunce podle gregoriánského slunečního kalendáře.

pokolení." Znamení toho, že je, čím je, je co? [Shromáždění: "Sobota."] No On říká: "Sobota je moje památka." *"Zjednal památku svým divům."* (Ž 111,4) atd. Nevidíte tedy, že to, co je znamením toho, že On je, čím je, že to je Jeho jméno navěky, to je Jeho památkou navěky? Mám to říct znovu? [Hlas: "Ne, chápeme to."] Porozuměli jste tomu nyní? [Shromáždění: "Ano, pane."]

Tak v tom pokračujme. Když je sobota znamením, že On je a že je, co je, a to první, čím je, je Stvořitel, to první, co musí sobota naznačovat, je Stvořitel. No bude naznačovat pouze to? Ne, neboť On je víc, než to - ne více v tom smyslu, že by byl od toho odlišný - protože jsou v tom všechny věci, ale čím je On, v tom je ve větší míře vyjádřené na jiných místech, abychom plněji poznali, čím On v tom je. Nuže, 2Moj 31,17: *"Bude věčným znamením mezi mnou a syny Izraele, neboť v šesti dnech učinil Hospodin nebesa a zemi a sedmý den přestal a oddechl si."* "Je to tedy znamením," abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh. "A v čem je toto znamení? Ne proto, že "šest dní činil Hospodin nebe a zemi a sedmého dne přestal a odpočinul si." Jsouce znamením toho, neboť On to udělal, je to znamení Jeho samého v činění toho. Je to tak? [Hlas: "Ano."]

Nyní si dejme to dvoje dohromady: Je to znamením, že On je Hospodin, neboť "za šest dní učinil nebesa a zemi." Tedy, jak jsme zjistili, Bůh je jako první Stvořitel. To první, co sobota naznačuje je Stvořitel, tím, že naznačuje, čím je. No přikázání o sobotě zní: "Pamatuj na den soboty, aby jej světil. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je sobota Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádného díla. ...protože šest dní Hospodin dělal nebesa a zemi, moře a všechno, co je v nich, a odpočinul sedmého dne. Proto požehnal Hospodin sobotní den a posvětil ho" (2Moj 20,10-11).

Pamatujte na den soboty. Co je to den soboty? Jak jsme již četli v Ez 20: "Znamením ..., abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh. "Pamatujte na tu věc, která naznačuje, že já jsem Bůh. Máme pamatovat na tu věc, která naznačuje, že On je Bohem. Není tedy to památkou, která Jej lidem připomíná? Neboť památka je na to, aby připomínala. On chce být připomínán svým stvořením a dal to, co to bude dělat. A teď nám říká: "Pamatujte na tu věc, která to bude dělat."

Nyní jedna myšlenka právě tam: Máme pamatovat na věc, která Jej připomíná, nebo jinými slovy, vyvolává vzpomínky na Něj. A když je zmíněný, tak nejen jako Ten, který existuje, jak to, čím je. A když nám pro to, čím je, přichází na mysl, je to Jeho jméno, ne? Kde je to jméno? [Shromáždění: "Na čele."] *"Myslí sloužím zákonu Božímu"* (Řím 7,25). Vidíte? Bůh chce tedy být v myslích lidí? A právě sobota je to, co připomíná Jeho - nejen teorii o Něm - ale Jeho samotného, přivádí ho do mysli,

neboť sobota je znamení, "že já jsem Hospodin, váš Bůh." A teď pamatujte na znamení, pamatujte na to, co naznačuje a přivádí do mysli mé, přivádí do mysli Hospodina, tvého Boha. A On je, co je. Aby nám přiváděla na mysl Jeho a to, čím je. To je ta myšlenka. Není tedy to Jeho památka? [440]

Skutečným účelem památky, její skutečným cílem je přivádět na mysl tu věc, které se dotýká. Takže vidíte, že v takovém případě se nemůže Boží jméno a Jeho památka, Jeho sobota, vůbec oddělit. Když tedy Mojžíšovi řekl, že "JSEM, který JSEM" je Jeho jméno navěky a je to Jeho památka pro všechna pokolení; neboť památka Jej přivádí na mysl, a přivádění Jeho do mysli, takového, jaký je, klade Boha do mysli v Jeho skutečném jménu, a tedy Otcovo jméno v myslích těch zmíněných lidí je pečeti živého Boha na jejich čelech (Zj 7,2.3).

Tedy první věc, která je takto zachyceném v sobotě je Stvořitel, tvůrčí moc, ale ta přichází na mysl prostřednictvím věcí, které stvořil. Je to znamení, že On je Hospodin, neboť stvořil všechny tyto věci. Sobota je tedy znaméním, památkou Hospodina Boha našeho, jak je zjeven ve stvoření.

Studujme chvíli, jak se zjevil ve stvoření.(Žid.1,1.2.) *Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něho učinil i věky.*"

A první verše Jana: *"Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. Ten, to Slovo bylo na počátku u Boha. Všechno vzniklo skrze něj a bez něj nevzniklo vůbec nic, co je „(Jan 1,1-3). A Jan 1,14: "A on, to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi..."*

O stejném si hned přečteme ještě jeden verš, který to říká jinak. Poslední slova Ef 3,9: *„... v Bohu, jenž všechno stvořil skrze Ježíše Krista ...“*

Tedy Bůh ve stvoření zjevil sám sebe v Ježíši Kristu a skrze Něho. Je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Bude mít pak člověk, který nezná Ježíše Krista, správné představy o stvořených věcech, o stvoření? [Shromáždění: "Ne."] Nenajde tam Boha, nenajde tam myšlenky o Bohu, neboť Bůh je zjeven v Kristu ve stvoření.

Nyní dále: Jak Otec zjevil sám Sebe v Kristu ve stvoření? Možná bychom měli raději říci ve tvoření, protože teď jsme u původu všech věcí. Jak tedy zjevil sám sebe v Kristu v tvoření? Ž 33,6.9: *"Hospodinovým slovem byla učiněna nebesa a dechem jeho úst všechn jejich zástup. " " Nebo on řekl a stalo se; On přikázal a uskutečnilo se . " Byl tam JSEM.*

Žid 11,3: *“Vírou rozumíme, že Božím výrokem byly uspořádány světy, takže to, co vidíme, nevzniklo z viditelného.”* Doposud jsme zjistili, že Bůh zjevený v stvoření je to první, v čem se dá poznat. No Bůh je zjeven v tvoření, v Ježíši Kristu; a Bůh je zjeven v tvoření v Ježíši Kristu, Jeho slovem. A to slovo, kterým stvořil všechny věci, má v sobě moc, aby povstala věc, kterou předtím nebylo vůbec vidět, protože nebyla. Chápete? *“... jsou věkové slovem Božím, ano i tomu, že ne z ničeho jest to, co se vidí”* (Žd 11,3). Když Bůh promluvil, bylo vidět věci, které dříve nebylo vůbec vidět. Nikdo je nemohl vidět. V slově, které říká Bůh v Ježíši Kristu, je tedy moc, která je schopna stvořit věc, jinými slovy, schopná vytvořit věc, kterou pojmenuje ve slově, které řekne. Čili *“Bůh může povolát to, co není, jakoby bylo”* (Ř 4,17) a nelhat. Člověk může mluvit o tom, co není, jakoby to bylo, ale v jeho slově není moc k vytvoření toho, co vysloví, a tedy lže.

A je mnoho lidí, kteří to dělají. Mluví o těch věcech, co nejsou, jakoby byly, ale je to lež. Lži je to proto, že v nich nebo jejich slově není moc k vytvoření té věci. Rádi by to tak měli, rádi by měli to, o čem mluví, skutečným, ale není to tak, a mluví o tom, jakoby to bylo, ale je to lež, ať by to jakkoli rádi měli skutečným. V jejich slově není moci vytvořit věci požadované v jejich myslí, když říkají slovo.

No ale Bůh není takový. Myšlenka, která je v Jeho mysli vyjádřená ve slově, slovo vytvoří věc, která byla v myšlence. Ve slově, které říká Bůh, je tvůrčí energie, Boží moc. Tedy když nebyly žádné světy (v BKR "Věkové"), které by se zjevovaly, Bůh v Ježíši Kristu promluvil a světy byly, a stále jsou, protože tehdy promluvil.

Přečtěme si dva verše s těmito myšlenkami. Boží slovo, které řekne, nejenže vytvoří věc, která je v dané myšlence, ale po vytvoření ji udržuje v existenci a na místě, kde to Bůh po jejím vytvoření chce. Chci, abyste chápali, že to slovo, které řekne Bůh, má v sobě všechnu tu moc.

Nyní pojďme na *Kol 1,14-17. Mluví o Kristu, Božím Synu, "v němž máme skrze jeho krv vykoupení, odpuštění hříchů. On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a [441] a pro něho. On je přede vším, a všechno v něm spočívá.”* "Nebo jím všechny věci drží pohromadě. No co je vytvořilo? Co vytvořilo tento svět, jak je? Moc Jeho slova. [Hlas: *"... on rozkázal, a postavilo se."* (Ž. 33,9)] Svět je dost velký. Je v něm mnoho složek, ale když On promluvil, svět přišel, se všemi složkami v sobě. To slovo, které ho vytvořilo, ho drží pohromadě ve tvaru, jaký má.

Nyní ta druhá myšlenka v Žid 1,3: *"Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, vše nese svým mocným slovem."* (Žd 1,1-3). Co je nese, odkdy byly stvořeny? [Shromáždění: "Slovo Jeho moci."] Byl nucen dále hovořit, odkdy tehdy promluvil, aby ty věci udržel na místě? [Shromáždění: "Ne."] Je nutné, aby dále mluvil se světem každý den, aby ho udržel pohromadě? [Shromáždění: "Ne."] Je nutné, aby dále mluvil po celou dobu se světy a planetami, aby je udržel na jejich drahách a na jejich místech? Ne. To slovo, které je stvořilo na začátku, má v sobě tvůrčí moc, která je drží pohromadě a nese.

2Pt 3,1-2: *"Toto vám, milovaní, píšu již druhý list, ve kterém připomínáním probouzím vaši čistou mysl, abyste pamatovali na slova předpověděná svatými proroky ..."* Pamatovali na co? Na slova, která předtím řekli svatí proroci. Proč na ně máme pamatovat? Neboť chce, abychom zjistili hodnotu těch slov a pamatujíc na ně získali jejich sílu v našich myslích, v našich životech. Neboť ta slova vyslovená proroky byla Boží slova, která říkali skrze *"... Duch [a] Kristova, v nich, když předem svědčil o utrpeních určených Kristu a o velké slávě, která přijde po nich."* (1 Petr 1,11).

Pamatujíc tedy na ta slova *"... a na to, co předpověděli svatí proroci, i na to, co ustanovil Pán a Spasitel skrze vaše apoštoly. Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření."* (2Pt 3,2-5) - čili lidé, kteří říkají, že všechno trvá, jak bylo od počátku, úmyslně nechtějí vědět, - *"že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul."* (2Pt 3,5-6).

Čím byl svět zatopen vodou? [Shromáždění: "Božím slovem."] Bůh řekl. *"Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm;"* (2Pt 3,5-7). Na co obrací naši pozornost ohledně slova, na které chce, abychom pamatovali? Chce, abychom plně pamatovali na Boží slova, neboť to slovo nejdříve stvořilo světy (BKR: "věkové" - pozn. překl.); to slovo je tam drží; to slovo přivedlo potopu; to slovo zachránilo zem před potopou a stále ji udržuje. To slovo, které dokáže vytvořit světy a obnovit světy, právě to chce, abychom na to slovo plně pamatovali, abychom poznali moc toho slova.

Inu, vidíte, v tomto všem je stále stejná myšlenka, že to slovo, které vše vytvořilo, vše drží pohromadě, nese to a zachovává vše, dokud Bůh znovu nepromluví. Když se znovu ozve, vše se rozbije; neboť když nastane ten den, v němž vyjde *"mocný hlas"*

z nebeského chrámu od trůnu a řekne: *Stalo se!* "(Zj. 16,17), pak povstanou hromy a blesky a hlasy a zemětřesení, jaké nebylo, odkdy je člověk na zemi, tak nesmírně velké zemětřesení, a *"Všechny ostrovy zmizely, po horách nezůstalo stopy,.."* (Zj. 16,20) *„...nebesa zmizela, jako když se zavře kniha a žádná hora a žádný ostrov nezůstaly na svém místě.“* (Zj. 6,14). Říkám vám, že když ten den přijde, člověk, který plně pamatuje na slovo, které to vše dělá, je v dokonalém bezpečí. Neboť když to slovo, které stvořilo tyto věci je mou jistotou, když je to slovo mým základem, když samotné to slovo je mou důvěrou, nezáleží na tom, jestli se zem pomine, Jeho slovo zůstane: to je v pořádku.

Tedy Bůh byl zjeven v Kristu Jeho slovem v tvoření a je stále takový zjevný, ve stvoření - v tvoření, zachovávaní, držení pohromadě a nesení. Takže ta gravitace je Bůh v Ježíši Kristu. Věda nám říká, že gravitační zákon nese věci, víte; ale co je to gravitace? "Inu, to, co věci podpírá." Je také lepší odpověď než tato. Tou odpovědí je, že gravitace, gravitační zákon to vše podepírá na svém místě. Ale co je to gravitace? Je to Boží moc zjevená v Ježíši Kristu ve stvoření; to je gravitace.

Soudržnost ve vědě znamená držet pohromadě. No co je to soudržnost? Jediná odpověď, jakou nám umí dát věda je ta, že slovo "soudržnost" je ze dvou latinských slov, *co* a *haerere*, což znamená držet pohromadě, jinými slovy soudržnost. A to je odpověď. No je i lepší odpověď. Boží odpověď, a ta nám říká, že soudržnost je Boží moc zjevena v Ježíši Kristu ve stvoření; neboť Jím všechno trvá, drží pohromadě - to je soudržnost. 2

Původem všeho není spontánní vývoj, není to evoluce. Je to zjevený Bůh, Boží moc zjevená v Ježíši Kristu Jeho slovem tvořícím vše, co je vidět, co se předtím neukazovalo. Tedy Bůh v Ježíši Kristu je původem všeho; to je stvoření. Bůh v Ježíši Kristu je uchovávatelem všeho - to je soudržnost. Bůh v Ježíši Kristu je podepíratelem všeho a to je gravitace.

Kázání č. 20 - Duch Kristův skrze sobotu (šabat)

A. T. Jones. 2. března 1893.

Začínáme přesně tam, kde jsme včera přestali - myšlenkou včera večer a tím, o čem jsme chtěli zvlášť přemýšlet, bylo nalezení Boha v Kristu, v Jeho slově, ve stvoření; ve tvoření, zachovávání, držení pohromadě a nesení všeho.

Šest dní se zabýval tvořením a pak záznam zní (1Moj 2,1-3): *"Tak byla dokončena nebesa a země i všechny jejich zástupy. Sedmého dne Bůh dokončil své dílo, které konal, a sedmého dne přestal s veškerým svým dílem, které konal. Bůh sedmý den požehnal a posvětil ho, protože v něm přestal s veškerým svým dílem, které Bůh stvořil a učinil."* A toto ji udělalo dnem soboty-šabatu pro člověka; no myšlenkou, kterou máme stále před sebou je to, že sobota je znamením, že On je, čím je, v tvoření a ve všem ostatním, čím je; současně však vše, čím je, je vlastně to, že je Stvořitel.

Když dotvořil, přestal a oddechl si, čili kochal se odrazem myšlenky své mysli ve stvoření, dokončení záměru, zjeveného v dokonaném stvoření. To je ta myšlenka ve slovech "oddechl si" v 2Moj 31,17. Šest dní se zabýval tvořením nebes a země a "sedmého dne přestal a odpočinul si", kochal se, radoval se ve svém dokončeném záměru, v tvoření - záměru, který byl v jeho mysli před stvořením skrze slovo. Potom ten den požehnal a posvětil. Proto nám přikázání říká: *"Pamatuj na sobotní den," čili den odpočinku, "aby si ho světil. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je "odpočinek -" šabat "- odpočinek" Hospodina, tvého Boha "(2Moj 20,8-10). Čí je to odpočinek? [Shromáždění: "Boží."] V čím odpočinku bychom tedy měli odpočívat a těšit se z něj v den soboty? [Shromáždění: "Božím."] Zachovává tedy sobotu ten člověk, který odpočívá ve svém odpočinku a těší se ze svého odpočinku a ne Hospodinova? [Shromáždění: "Ne."] Zachovává sobotu (Saturday, viz pozn. pod čarou č. 1), ne? [Shromáždění: "Ano."] Člověk, který odpočívá svým odpočinkem v sobotu (Saturday), ačkoli se z něj v ten den těší, nezachovává šabat, Pánův odpočinek, a přestože se z něj těší, zachovává jen sobotu (Saturday) a ne šabat.*

Ten, kdo přijímá Hospodinův odpočinek v sedmý den a těší se z něj, zachovává šabat, neboť zachovává Boží odpočinek. Přesně to dělá. Je to Boží den odpočinku. "Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je "odpočinek Hospodina, tvého Boha, ne tvůj. Je Jeho; Jeho odpočinek, a když pamatujeme na den odpočinku, na čí den odpočinku to pamatujeme? Na náš nebo na Jeho? [Shromáždění: "Na Hospodinův."] Ano, Hospodinův. Je to úplný Boží odpočinek a myšlenka Božího odpočinku v myšlence přikázání o sobotě, a důvody uvedené v přikázání jsou tytéž.

Pracovat máme šest dní. Důvod je tento: neboť Hospodin při tvoření nebes a země šest dní pracoval a sedmý den odpočíval. A my máme odpočívat v sedmý den, protože tehdy odpočíval i Hospodin a požehnal ho a posvětil.

Co za odpočinek to byl nebo je, v ten sedmý den? [Shromáždění: "Oddechový."] Čí oddechový? [Shromáždění: "Boží."] Co je Bůh? [Shromáždění: "Duch."] Bůh je Duch. Jediný druh odpočinku, jaký by snad mohl mít, je duchovní odpočinek. Pak ten, kdo v sedmý den duchovní odpočinek nedostane a netěší se z něj, šabat nezachovává, neboť den šabatu je duchovní odpočinek; je to Boží odpočinek a jedině to. Je to duchovní odpočinek a šabat je duchovní věc, a Boží odpočinek je v ten den; duchovní odpočinek v daný den. A dodržováním daného dne vírou - "*duchovní věci se mají duchovně posuzovat*" (1. Kor. 2,14) zachováváním dne vírou, ten duchovní odpočinek přichází k tomu, kdo zachovává šabat. Ten duchovní odpočinek, který vložil Bůh do toho dne, který se stal součástí toho dne, ten duchovní odpočinek, který je tam, přichází k člověku a ten si ho užívá a je známý tomu, kdo zachovává šabat jediným způsobem, jak se dá zachovávat, a sice vírou v Ježíše.

Potom ten den požehnal. Požehnání Boží je i v tom dni; v tom dni je Boží odpočinek, a je v něm i radost, kterou jsme našli, osvěžující, potěšující radost Hospodinova. Je v něm i Hospodinovo požehnání, neboť On ten den požehnal. Je to požehnání stále v tom dni? [Shromáždění: "Ano."] Pokud ho člověk nezachovává nebo mu nevěnuje pozornost, je v něm požehnání? [Shromáždění: "Ano."] Ano, ale nedostane se k člověku, když nevěří.

Nyní ta myšlenka z včerejšího večera - moc Božího slova - to Boží slovo, které stvořilo svět, jaký vliv mělo a má na světy od toho dne? [Shromáždění: "Nese je."] To slovo, které tehdy řekl, tedy od té doby drží světy pohromadě a na jejich drahách. Jak dlouho to bude dělat? [Shromáždění: "Navždy."] „...slovo našeho Boha obstojí navěky.“ (Iz 40,8).

Je tu Boží slovo, že požehnal sedmý den. Jaký je účinek toho požehnání, které tehdy za dávna položil na ten den? Je ještě tam, a bude tam vždy, neboť po celou věčnost bude skutečností, že Bůh požehnal sedmý den; On sám tomu nemůže protiřečit, [451] víte. On sám nemůže říci, že sedmý den nepožehnal, protože říká, že to udělal. I kdyby vymazal celé stvoření, stále by bylo skutečností, že požehnal sedmý den, kdy tam byl. Ne? [Shromáždění: "Ano."] Takže to je vyjasněno. Tedy po celou věčnost zůstane faktem, že Bůh požehnal sedmý den. A právě tak dlouho, jak zůstane faktem, že to udělal, tak dlouho zůstane faktem, že je v něm Boží požehnání a tak dlouho zůstane faktem, že člověk, který ho zachovává tak, jak se dá šabat jedině zachovávat - vírou v Ježíše - získá z něj Boží požehnání a bude se z něj jako takového těšit.

S odvoláním na 1. kapitolu knihy Genesis čteme v 1.Moj. 1,27.28: „*Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu stvořil je, muže a ženu . A Bůh je požehnal...*“ *Jaký to byl den?* [Shromáždění: "Šestý den."] Tedy Bůh požehnal člověku dříve než sedmý den. To je vyjasněno, ano? [Shromáždění: "Ano."] Je nyní právě tak jisté, že požehnal den, jak že požehnal i člověka? [Shromáždění: "Ano."] Je požehnání, kterým požehnal den, stejně skutečné jako požehnání, kterým požehnal člověka? [Shromáždění: "Přesně stejné."] Je právě takové skutečné. Co to bylo za požehnání? Čí požehnání položil na člověka? [Shromáždění: "Boží."] Čí požehnání položil na ten den? [Shromáždění: "Boží."] Když tedy ten požehnaný člověk vešel do toho požehnaného dne, dostal ještě další požehnání nad rámec toho, které měl dříve, než do něj vešel? [Shromáždění: "Ano."]

Čili bylo záměrem šabatu přinést člověku, jehož už Bůh požehnal duchovními požehnáními, další duchovní požehnání? Je to tak stále? [Shromáždění: "Ano."] "... *skrze živé a na věčnost zůstávající slovo Boží.*" (1. Petr. 1,23). I nyní je to tak.

Potom ten den posvětil. No čím? Nemusím procházet příslušnými texty, měli jste je v řeči bratra Prescottta předposlední sobotu. Co posvětilo ten den? [Shromáždění: "Boží přítomnost."] To Boží přítomnost posvěcuje věci. Posvěcuje místo. Posvěcuje člověka. To Boží přítomnost posvětila ten den. Tedy s tím dnem se spojuje Boží svatost. Boží přítomnost, svatá Boží přítomnost, je spojena se sedmým nebo sobotním dnem. Když pak člověk do toho dne vejde jediným způsobem, jak se dá do něj vejít - a sice duchovně naladěný, s myslí Božího Ducha - a dostane duchovní odpočinek a duchovní osvěžení, které je v něm, duchovní požehnání, které je v něm, nedostane snad i tu přítomnost, nestane se účastníkem té přítomnosti, v níž je Boží svatost, aby ho proměnila? Vskutku ano. A to je zachovávání soboty.

Potom ten den posvětil, ale ani ty texty nemusím opakovat. Co je to, co posvěcuje? [Shromáždění: "Boží přítomnost."] V sedmém dni je tedy Boží přítomnost, jeho posvěčující moc. Je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Potom člověk, který vchází do Hospodinovy soboty podle Pánovy představy o ní a podle jeho záměru, dostane duchovní odpočinek. Najde ho tam. Najde duchovní osvěžení, potěšení; najde duchovní požehnání. Najde Boží přítomnost a svatost, kterou ta přítomnost přináší, aby ho měnila. A najde v té přítomnosti tu posvěčující moc, která posvětila den, aby posvětila jeho.

K jakému účelu se toto všechno udělalo? Proč byla učiněna sobota? [Shromáždění: "Pro člověka."] Byla učiněna pro člověka. Dobře tedy, Bůh si odpočinul a položil na ten den svůj duchovní odpočinek pro člověka, je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Boží odpočívání, jeho jásání v ten den bylo pro člověka. Požehnání, kterým požehnal, bylo

pro člověka. Svatost, kterou do ní přinesla Jeho přítomnost a kterou jí dala, byla pro člověka. Jeho posvěcující přítomnost byla pro člověka. Nebylo to tedy tak, že by člověk mohl být skrze sobotu účastníkem Jeho přítomnosti a živou zkušeností seznámit se s duchovním odpočinkem Boha, duchovním požehnáním, svatostí, posvěcující Boží přítomností, Boží přítomností, aby ho posvětila? Nezamýšlel Bůh, aby sobota přinesla člověku právě toto? Inu, člověk, který to vše dostane v sobotě je člověk, který je zachovávatelem soboty. A taky to ví. Ví to a těší se z toho, že to ví.

Nyní jiná věc: Kdo byl skutečným přítomným činitelem ve stvoření? [Shromáždění: "Kristus."] Kdo odpočíval? [Shromáždění: "Kristus."] Kdo byl odpočinitý? [Shromáždění: "Kristus."] Kdo požehnal? [Shromáždění: "Kristus."] Čí přítomnost to posvětila? [Shromáždění: "Kristova."] Čí přítomnost je v tom dni? [Shromáždění: "Kristova."] Potom člověk, jehož přítomnost Ježíše Krista neposvětila a nepožehnal a komu nepřinese odpočinek, nemůže zachovávat sobotu. Copak nechápete, že sobotu lze zachovávat jediné s Kristem v člověku, neboť přináší a má v sobě Jeho přítomnost.

Takže vidíte, že když Bůh ustanovil sobotu, na začátku před člověka postavil celé stvoření a mohl vidět Boha ve stvoření. Nuže, Hospodin se chtěl člověku přiblížit víc než tak. Člověk mohl studovat stvoření a najít poznání o Bohu. Čili Bůh chtěl, aby měl poznání o Bohu. Ve [452] stvoření mohl o Něm vědět. V sobotě by Ho znal, neboť sobota přináší živou přítomnost, posvěcující přítomnost Ježíše Krista v člověku, který ji opravdu zachovává. Proto vidíme, že stvoření bylo před člověkem a mohl v něm studovat Boha ve stvoření a tedy vědět o něm. No Bůh se přiblížil ještě více a ustanovil to, což naznačuje, že Bůh je tím, čím je, a když člověk zjistí, čím je tam Bůh, pak bude nejenže vědět o Něm ze stvoření, ale bude Jej znát v Něm samotném.

Tedy původní záměr Boha ve stvoření a sobotě jako znamení stvoření byl ten, aby člověk poznal Boha, jaký je a čím je pro svět v Ježíši Kristu a skrze Něho. Je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Chápete to? [Shromáždění: "Ano."] Pro co je tedy nyní? [Shromáždění: "Na totéž."]

Nyní další myšlenka. Sobota byla tedy učiněna na konci stvoření a skutečná věc, která učinila stvořitelství týden. Byla tehdy znamením Boží moci zjevené v Ježíši Kristu a znamením dokonaného stvoření - Božím znamením, zjeveným v Ježíši Kristu v dokonaném a dokončeném stvoření. Viděl všechno, co učinil za pět dní a viděl, že je to dobré, ale co se týče šestého dne, viděl všechno a hle, bylo to velmi dobré (1Moj 1,31). A Jeho záměr stál dokončen. *"Tak byla dokončena nebesa a země i všechny jejich zástupy"* (1.Moj. 2,1) a tam byli, vyjádření myšlenky, která byla v Jeho mysli, kterou slovo vyjádřilo, když je stvořil slovem. Tedy sobota - znamení, "že já jsem Hospodin, váš Bůh," *"...neboť v šesti dnech Hospodin učinil nebesa a zemi a sedmý*

den přestal a oddechl si" (2.Moj. 31,17) - je znamením dokončeného Božího díla ve stvoření .

Pokračujme odtud. Věděl člověk, v té době, v zahradě Eden, když stál tak, jak ho Bůh stvořil, vše o Bohu, co mohl kdy vědět? [Shromáždění: "Ne."] Když potom přišla každá sobota, přinášela mu dodatečné poznání a Boží přítomnost. No kdo to byl? [Shromáždění: "Kristus."] Dodatečné poznání a přítomnost Krista v Něm samém. Kdyby byl tedy zůstal věrný, byl by stále býval rostl v poznání Boha, v Něm samém, v Jeho vlastní zkušenosti, rostl by stále více ve všem tom, co je Boží povaha. Jenomže on při tom nezůstal. Nezůstal věrný. Stvoření bylo dokonáno, když ho Bůh dokončil, a všechny jeho zástupy, a byli podle Jeho vlastní mysli. Je to tak. No vešel do toho Satan a odvrátil člověka a celý tento svět jasně a zcela z Božího záměru. Je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Zvrátil Boží řád, takže tam, kde se dříve ve všech věcech nahoře a v samotném člověku odrážel Bůh do mysli člověka, tam se nyní v člověku odráží Satan a to rozmazává Boží odraz v čemkoli, takže přirozený člověk Boha nevidí, ani v přírodě ne.

Když to tedy Satan odvrátil z Božího záměru a obrátil a zvrátil Boží pořádek, Pán to tak nenechal. On řekl: "*A pološím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její;*" (1.Moj. 3,15). To zlomilo moc satana nad člověkem do té míry, že ho osvobodilo od úplné mravní zkázy; osvobodilo ho to, aby našel Boha. Takže v kom se to udělalo? [Shromáždění: "V Kristu."] Znovu Kristus. Bůh v Kristu chce vrátit člověka a svět znovu do Jeho původního záměru. A nebyla to tatáž moc v Kristu a stejný prostředek - Jeho slovo - kterým vrátí lidi a svět do Jeho záměru, kterým je kdysi vytvořil? [Shromáždění: "Ano."]

Byl to Bůh v Kristu, Jeho slovem, kterým byl kdysi stvořen svět a člověk. Satan to Bohu všechno vzal a otočil to proti Jeho záměru. A Bůh v Kristu, Jeho slovo, přivádí lidi a svět zpět do Jeho záměru. Není tedy působení spásy prosto Boží moc jinak, než jak byly v první řadě přineseny všechny věci? Jinými slovy, není spása stvořením? Bezpochyby je.

A teď ještě jiná myšlenka k tomu, abychom to uviděli ještě jasněji, pokud je třeba. Je Boží původní záměr ve stvoření nyní dokončen? [Shromáždění: "Ne."] Dokončený byl, ale je teď? [Shromáždění: "Ne."] Ne, pane. A ukončí se jeho původní záměr, když se dokoná spása lidstva? [Shromáždění: "Ano."] Čím je tedy působení spásy, není Božím prováděním a dokončováním Jeho původního záměru ve stvoření? [Hlas: Je to totéž. "] "*Můj Otec pracuje až dosud, i já pracuji "(Jan 5,17). Čím jiným tedy může být působení spásy, není-li původním dílem stvoření? Tentýž Bůh, v témže Synu,*

stejným prostředkem, k dosažení téhož záměru. Inu, není znamením tohoto díla v spáse stejné jako znamením tohoto díla ve stvoření? Jistě je.

Sobota Pánova je tedy jistě znamením tvůrčí Boží moci, zjevené v Ježíši Kristu skrze Jeho slovo, v spáse mé duše, jak to bylo v první řadě v tvoření tohoto světa.

No Bůh je zjeven všude v Kristu, na všech místech, víte. Toto je ta myšlenka, která je ustavičně před námi. Pak Jeho jméno je „JSEM, CO JSEM „, No to, čím je lze poznat pouze v Ježíši Kristu. Proto pro lidi, do všech důsledků, pro lidi [453] na tomto světě, je Ježíš Kristus samotným Bohem a tím, čím je, je tak? [Shromáždění: "Ano."] Říkám, „do všech důsledků „- ne že by je to činilo jedním, identickým a tím stejným jednotlivcem, ale protože *"Otce nikdo nezná, jen Syn a ten, komu by ho Syn chtěl zjevit"* (Mt. 11,27), nikdo nemůže znát Boha, pouze tak, jak je zjeven v Ježíši Kristu; v důsledku toho je pro člověka Kristus Bohem a vše, co může vědět o Bohu, je v Kristu. A Kristus se tedy stává prakticky do všech důsledků, Bohem pro nás; a Bůh řekl, když se narodil, že je *"Bohem s námi"* (Mt. 1,23).

Sobota je tedy znamením, že je Pánem, naším Bohem. No, je znamením, že On je, který je. Když je tedy Kristus Bohem pro nás, není sobota znamením toho, čím je Ježíš Kristus člověku, který v Něho věří? [Shromáždění: "Ano."] Při stvoření byla znamením toho, co je Ježíš Kristus ve stvoření. A teď, protože Kristus musí pokračovat ve svém vlastním díle spásy, aby tímto způsobem dokončil svůj původní záměr ve stvoření, sobota je stejným znamením téže tvůrčí moci, ve stejném, Ježíši Kristu. Je to tedy po celou dobu totéž. Jen teď se moc zjevuje jinak než dříve, kvůli zvrácení pořádku, ale je to ta samá tvůrčí moc, od téže Osoby, v témže Jednom, stejným prostředkem, a dosahuje tentýž záměr. A proto totéž znamení je to jediné, které s tím mohlo být kdy spojeno. Žádné jiné znamení toho nemůžete mít. Je to nemožné. Doslovně tedy platí, že sobota Hospodinova, sedmý den, požehnaný sedmý den, je Božím vlastním znamením toho, čím je Ježíš Kristus pro člověka, který v Něj věří.

Studujme to trochu dál. „... všichni zhřešili a postrádají Boží slávu“ (Ř. 3,23). *"Mzdou hříchu je smrt"* (Řím. 6,23); proto *"tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili"* (Řím. 5,12). Všichni jsou mrtví. Je to tak? [Shromáždění: "Ano."] Všichni sešli z cesty. Úplně odešli od Božího původního záměru. Co je to první, čím je Ježíš Kristus pro člověka, který v Něho věří? [Shromáždění: "Stvořitelem."] *"Stvoření v Kristu Ježíši"* (Ef 2,10). Bůh v Kristu je pro hříšníka stále Stvořitelem, to je docela to první, protože Bůh mluví a on žije. Božím slovem žijeme. *"Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili."* (Ef. 2,10). Bůh stvořil člověka, aby (žil) chodil

v dobrých skutečích, ale člověk šel jinou cestou. V Kristu Bůh přivádí člověka tam, kde s ním začal. Čili spása je jen dokončení původního Božího záměru v Kristu ve stvoření.

"Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření" (2. Kor. 5,17). Tím prvním, čím je Kristus pro kohokoli a to první, čím je Bůh pro kohokoli - pro hříšníka - na tomto světě je Stvořitel, dělá z něho nové stvoření. *"Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!"* (Ž. 51,12). Božím dílem v spáse je tedy stvoření.

Když jsme tedy našli Ježíše Krista jako našeho Stvořitele a byli jsme v něm obnoveni, co nacházíme v Ježíši jako první? [Shromáždění: "Odpočinek."] Ano, odpočinek, samozřejmě. A je to první věc, kterou udělal na začátku. Odpočinul si. Čili to první, co nacházíme v zjevení Jeho moci v nás je odpočinek. Co je to za odpočinek? [Shromáždění: "Duchovní."] To je to pozvání: *"Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek"* (Mt. 11,28). Pak říká: *"Hospodin půjde před tebou, on bude s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě."* (5.Moj. 31,8). A když promluvil Mojžíšovi na poušti: *"Moje přítomnost půjde s tebou, a dám ti odpočinek"* (2.Moj. 33,14). Co dává jeho přítomnost? [Shromáždění: "Odpočinek."]

A když se ten člověk stal novým stvořením v Kristu a najde ten odpočinek, co udělá potom? [Hlas: "Dělá Boží skutky."] Ne. Nejdříve se raduje a radostně jde pracovat. Co udělal Bůh? Radoval se. Co dělá člověk? Raduje se z Božího záměru, který se v něm splnil. No je v tom jen tato radost? Ne. *"Pravím vám, že tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují"* (Luk. 15,7). Potom se Bůh raduje znovu v odpočinku, který nám dává a který dostáváme v Něm. A znovu je občerstvený, znovu se raduje ze svého lidu.

Další věc, která patří k sobotě a další věc, která patří všem skrze její požehnání. Poslední verš Sk. 3: *"Vám nejprve Bůh vzbudil svého služebníka (Ježíše) a poslal ho, aby vám požehnal tím, že každého z vás odvrátí od vašich špatností"* (Sk. 3,26). Čili Kristus je požehnáním pro hříšníka, je tak? Je požehnáním pro člověka, který v Něj věří. No dále: ten text, který jsme zde studovali tak skvěle, Ef. 1,3: *"Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu."* Bůh nám dal všechna duchovní požehnání, které má. Jsou nám však dána v Kristu.

No sobota nám přináší duchovní požehnání. Odkud ho získala? [Shromáždění: "Od Krista."] Ano, od Ježíše Krista. Tedy pokud jde o duchovní požehnání, které nám sobota přináší, přináší nám ho jen od Ježíše Krista a jen skrze Něj, takže v tomto

ohledu je sobota kanálem, skrze který proudí duchovní požehnání od Ježíše Krista k Božímu lidu. Je to fakt, [454] protože všechna duchovní požehnání jsou nám dána v Kristu a sobota má v sobě Boží duchovní požehnání, a proto, nakolik je duchovním požehnáním, nemohla ho dostat nikde jinde nebo jinak než v Ježíši Kristu, skrze Něj a od Něj. V důsledku toho je sobota jedním z těch spojení, na které se odvolával bratr Prescott před chvílí, které náš vážou ke Kristu, abychom měli duchovní požehnání.

Dále: *"Moje tvář [přítomnost] půjde před tebou"* (2.Moj. 33,14). Jeho přítomnost posvěcuje osobu, ve které je. A dále: další myšlenka, která přichází s toutéž pointou, ale jinak: *"Nestydím se za evangelium (Kristovo - BKR), neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří "* (Řím. 1,16). Co je to evangelium? [Shromáždění: "Boží moc."] Co se zjevuje v Kristu? [Shromáždění: "Boží moc."] Co se zjevuje v evangeliu? [Shromáždění: "Boží moc."] Pro jaký účel? [Hlas: "Na stvoření."] No Boží moc ke spasení je tatáž moc ve stvoření. Na obou místech je to Boží moc. Ať je tedy na jednom místě znamení Boží moci jakékoliv, je to znamení Boží moci na každém místě a každým způsobem, neboť po celou dobu je to jediné Boží moc a nemůžete postavit Boží moc proti Boží moci. Takže nepotřebujete žádné jiné znamení projevu Boží moci. Nemůžete ho mít, je to nemožné.

Evangelium je tedy *"Boží mocí ke spasení"* (Řím. 1,16) a evangelium je *"Kristus ve vás, naděje slávy"* (Kol. 1,27). Když tedy člověk věří evangeliu Ježíše Krista, Kristus přebývá v něm. Kristova přítomnost je tam a Kristova přítomnost posvěcuje. Právě ona učinila posvěcení soboty. Tedy sobota, co se týče svatosti, je přesně znamením toho, čím je Kristus pro člověka, který v Něj věří.

Dále, Kristova přítomnost posvěcuje. V posvěcení je tedy sobota znamením toho, čím je Kristus pro věřícího. Copak nechápete? Pro věřícího v Ježíše Bůh v Kristu tvoří; Pro něj je Bůh odpočinkem, osvěžením, potěšením, požehnáním, svatostí, posvěcením. Tím je Kristus věřícímu, ale tím byl dlouho předtím pro sobotu, pro věřícího.

Sobotu učinil pro člověka, jak jsme zjistili, při stvoření. Učinil ji tam, aby byla pro člověka, i když by byl zůstal věrný Bohu a vůbec nikdy nezhřešil, aby pro něj bývala znamením toho, čím byl Bůh pro člověka v Ježíši Kristu a Kristova přítomnost v člověku. A teď, v novém stvoření, je stejným. V díle spasení je to ta samá věc.

Další věc: *"Vy však jste z něho v Kristu Ježíši, jenž se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením i vykoupením"* (1. Kor. 1,30). On je naším posvěcením. Poslal Pavla kázat evangelium, vzpomínáte si? Kázat pohanům, *" otevřít jejich oči, aby se obrátili od tmy do světla, od moci satanovy k Bohu, a aby vírou ve mne obdrželi*

odpuštění hříchů a podíl mezi posvěcenými." (Sk. 26,18). No posvěcení a jeho konečný záměr, splněn záměr, je celé dílo Krista dokončeno v jednotlivci. Kristův obraz zcela utvořen ve věřícím, takže když se Kristus dívá na věřícího, vidí sám sebe. Je to tak. To je posvěcení.

Duch prorocký nám posvěcení definoval těmito slovy: "Posvěcení je zachovávání všech Božích přikázání" (3SM 205) - ne snaha zachovávat je, nebo dělání maxima, abychom je zachovali. Je to zachovávání všech Božích přikázání. Zachovávatelem - takovým, jakého Bůh očekává a zachovávatelem nazývá. Všechna přikázání nebude dodržovat člověk, v němž Ježíš Kristus není zcela ztvárněný, ve kterém Jeho vlastní obraz není vtisknut, takže když se na toho člověka podívá, nevidí sám sebe. Je to tak.

To spravedlnost Boží v Ježíši Kristu nás činí spravedlivými, je tím, co nás zachraňuje, co nás posvěcuje, co je pro nás všechno ve všem. Když jsme dostali tu spravedlnost a ta spravedlnost je tam podle spravedlnosti, Boží představy o ní, co dosvědčuje Boží spravedlnost ve věřícím v Ježíše? [Shromáždění: "Zákon."] Boží zákon. No tady je Kristovo dílo, které roste v jednotlivci, to postupné dílo; je to dílo posvěcení - dílo posvěcování; neboť to je ta myšlenka, dílo posvěcování. Je to růst Krista v jednotlivci. Když tam Ježíš narostl do plnosti, pak je to dokončené dílo posvěcení.

Co je znamením toho, že Bůh posvěcuje? [Shromáždění: "Sobota."] Co je tedy znamením toho, že Kristova přítomnost posvěcuje jednotlivce? [Shromáždění: "Sobota."] Když bude dílo dokonáno, co to bude dosvědčovat? [Shromáždění: "Zákon."] Konkrétně která část zákona? [Shromáždění: "Čtvrté přikázání."] Tak jako celý zákon bude svědčit o dokončeném díle Boží spravedlnosti v člověku, ale sobota zde stojí jako Boží znamení dokončeného díla. Je to znamení dokončeného díla při stvoření, je tak? No když se to zničilo a Boží řád se zvrátil, Pán nyní musí vykonávat své dílo skrze tento prostředek, aby dokončil ten původní záměr stvoření. Pak tu sobota stojí v tomto dokončeném Božím díle v spasení - sobota tam stojí na vrcholu samotného zákona, jako svědectví dokončeného posvěcení, takže je znamením dokončeného Božího díla v původním stvoření a v [455] tomto druhotném stvoření, kterým je provádění původního záměru stvoření.

A teď další myšlenka: když je sobota znamením toho, čím je Kristus věřícímu, bude věřící plně vědět, čím je sobota, dokud plně nepozná, čím je Kristus? [Shromáždění: "Ne."] Takže až když poznání Boha v Ježíši Kristu pohltilo vše ze samotné mysli, pak bude sobota také plně známa samotné mysli. No sobota je znamením toho, čím je Bůh v Kristu, a když se toto plně přivede do samotné mysli, co je to, pokud ne Boží obraz, Boží jméno, v mysli věřícího, a to pečeť živého Boha, skrze Sobotu Pánovu?

Nuže, vidíte to na každém kroku cesty, každý směr myšlení nás přivádí jen tváří v tvář tomu, že sobota, jak je v Ježíši Kristu, a jak ji věřící v Ježíše dodržuje, jedinečně ona je pečetí živého Boha. Zachovávaní soboty (angl. Saturday - viz pozn. pod čarou č. 1) není Boží pečetí. Kristus, jak se odráží v sobotě Hospodinově, skrze sobotu Hospodinovu, a v ní, v mysli a srdci věřícího, v dokončeném živém obraze Boha - to je pečeť živého Boha. Na čelech těch lidí je pak napsáno jméno Otce.

A teď se podívejte sem. Přejděte na 4.Moj. 6,23-27: *"Promluv k Áronovi a jeho synům slovy: Takto budete žehnat synům Izraele. Říkejte jim: Ať ti Hospodin žehná a chrání tě! Ať nad tebou Hospodin rozjasní svou tvář a je ti milostiv! Ať k tobě Hospodin pozvedne svou tvář a zahrne tě pokojem!. Budou klást mé jméno na syny Izraele a já jim požehnám."* Toto je požehnání, kterým žehnal velekněz, když skončil den smíření. Když skončilo dílo smíření a kněz vyšel z chrámu, aby posvětil a požehnal lid, toto je to požehnání. A co na nich vložil v tom požehnání? On "položil mé jméno na syny Izraelské." Rozsudek byl vyneseno a byli v bezpečí. Toto bylo v tom obraze.

Nyní pojďte na Zj. 3,9-11: *"Hle, dávám ze synagogy satanovy ty, kdo o sobě říkají, že jsou židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a pokloní se před tvými nohama; a poznají, že já jsem si tě zamiloval. Protože jsi zachoval slovo mé vytrvalosti, i já zachovám tebe v hodině zkoušky, která má přijít na celý obydlý svět, aby vyzkoušela obyvatele země. Přijdu brzy. Drž pevně, co máš, aby ti nikdo nevezal věnec vítěze."* To poselství bylo dáno, když se začal den smíření, je tak, náš den smíření?

To se naplnilo, když se začal den smíření.

Nyní (Zj. 3,12): *"Kdo vítězí, toho učiním sloupem ve svatyni svého Boha, a již nikdy nevyjde ven. Napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha, i své nové jméno."* Když se dokončilo Jeho dílo smíření, Boží jméno je dokončeno v mysli a prohlašuje dílo za dokončené; neboť co je Bůh tam, ve věřícím a v sobotě, je znamením dokončeného díla posvěcení.

Nyní Iz. 58,13.14: *„Jestliže odvrátíš svou nohu od pošlapávání soboty, od konání svých zálib v můj svatý den, a nazveš sobotu rozkošnou a svatý den Hospodinův ctihodným a budeš ho ctít tak, že nebudeš konat své cesty, nebudeš hledat své záliby a mluvit planá slova, potom budeš mít rozkoš...“* v „sobotě“? [Shromáždění: "Ne. Budeš mít rozkoš v Hospodinu."] Proč ne v sobotě? Neříká se tam, že máte nazývat sobotu rozkoší? Že ji máte nazývat svatou Hospodinovou ctěnou? Nekonat své cesty. Proč

tedy nemít rozkoš v sobotě? Je v tom ten význam, víte. Číníte to v sobotě, a máte rozkoš v Hospodinu, neboť sobota je znamením toho, čím je Hospodin člověku.

Proto to uvedl na pravou míru. Děláte to, co se týká soboty, a budete mít rozkoš v Hospodinu, neboť je znamením toho, čím bude Hospodin pro vás a čím budete vy pro Hospodina. Nuže, chci vědět, jak na světě může někdo dělat kompromis s nějakou jinou konkurenční institucí, když je sobota znamením toho, čím je pro něj Kristus. Bude se člověk, pro kterého je sobota znamením toho, čím je pro něj Kristus, ptát, zda má či nemá pracovat v neděli? [Shromáždění: "Ne, pane."] No ne! Dost dobře ví, že to s ním nemá nic společného. Ví, že nemůže dělat kompromisy a mít polovinu z Krista a polovinu z něčeho jiného a kromě toho, Kristus je to nejdražší na světě a sobota je znamením toho, čím je Kristus pro něj a Kristus je pro něj tím nejdražším na světě, a navrhnout něco jiného by bylo pro něj urážkou.

Tedy ti lidé, kteří kladou tyto otázky i tak nevědí, čím je Kristus. Mohli by právě tak neděli nezachovávat. Nezachovávají sobotu.

No tam to je. Sobota má v sobě živý obraz Ježíše a přítomnost Ježíše Krista. On to tam vložil. Vložil to tam pro člověka a člověk, který věří v Ježíše Krista, to tam může získat. Kromě požehnání, které má od Hospodina, kdy [456] vejde do soboty, dostane od Hospodina dodatečné požehnání. Nezáleží na tom, jak moc je Kristova přítomnost s ním: když přichází do soboty, přichází k němu další Kristova přítomnost. Ví to.

Nezáleží na tom, kolik odpočinku Hospodinova si užívá, když vejde do soboty, která je znamením toho, čím je Kristus pro věřícího, a má v ní přítomnost Krista, přináší mu dodatečný odpočinek v Hospodinu. Nezáleží na tom, kolik Kristovy svatosti má v sobě, když vejde do soboty, zjeví se z ní v něm více z jejího dodržování v bázni Kristově a vírou v něj. Nezáleží na tom, ani kdyby byl docela posvěcen a celé ego by bylo pryč a nebylo by tam nic, jen Kristus, i tehdy, když přijde do soboty, v hloubkách věčnosti mu zjeví ještě více z úžasného poznání a posvěcující, narůstající moci, která je tam v Ježíši Kristu pro člověka, který v Něj věří.

Kristus, sobota a vrcholy poselství roku 1888

Již více než 120 let hledá Kristova církev svého Milovaného poté, co zaklepal na dveře v letech 1888 a 1895/96. Od té doby měla církev bezpočet setkání a modlitebních shromáždění, aby znovu zapálila zaslíbený dar Ducha v svatodušním moci.

Zoufale hledáme vzácný dar Kristova Ducha a neuvědomujeme si, že On tu po celou dobu čeká. Kristus čeká, aby dal v daru soboty své nevěstě v plnosti sám sebe.

Touhu nevěsty po jejím Ženichovi udusilo nesprávné chápání zákona a smluv. Když církev přijme zákon v celé jeho plnosti, potom zákon vejde v plnosti a hřích se rozhojní, takže se přesně tam ještě více rozhojnila milost skrze Boží pečeť, zjevenou v sobotě.

Jak to vyjadřuje A. T. Jones ve vrcholu poselství roku 1888:

*K jakému účelu se toto všechno udělalo? Proč byla učiněna sobota?
[Shromáždění: "Pro člověka."] Byla učiněna pro člověka. Dobře tedy, Bůh si odpočinul a položil na ten den svůj duchovní odpočinek pro člověka, je tak?
[Shromáždění: "Ano."] Boží odpočívání, jeho jásání v ten den bylo pro člověka.
Požehnání, kterým požehnal, bylo pro člověka. Svatost, kterou do ní přinesla Jeho přítomnost a kterou jí dala, byla pro člověka. Jeho posvěcující přítomnost byla pro člověka. Nebylo to tedy tak, že by člověk mohl být skrze sobotu účastníkem Jeho přítomnosti a živou zkušeností se seznámit s duchovním odpočinkem Boha, duchovním požehnáním, svatostí, posvěcující Boží přítomností, Boží přítomností, aby ho posvětila? Nezamýšlel Bůh, aby sobota přinesla člověku právě toto? Inu, člověk, který to vše dostane v sobotě je člověk, který je zachovávatelem soboty. A i to ví. Ví to a těší se z toho, že to ví.*

(A. T. Jones, kázání č. 20, 2. března 1893)